

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

LOUIS MEYER

1843 • 6. MARTS • 1943

LOUIS MEYER

1843 — 6. MARTS — 1943

HISTORIEN OM EN KØBMAND

HANS LIV -- HANS VIRKE -- HANS HJEM

AF

SIVERT GUNST

KØBENHAVN

TRYKT I H. MEYERS BOGTRYKKERI

1943

Som det fremgaar af Titelbladet vilde min Fader den 6. Mars 1943 være fyldt 100 Aar. Mine Søkende og jeg har i Taknemlighed for den smukke og lykkelige Barndom og Ungdom, vore Forældre skabte for os, gerne villet sætte dem et Minde ved at give vore Børn og Børnebørn et Billede af to Personligheder, som ved deres Dygtighed og Kærlighed skabte dette Hjem.

Jeg tror ogsaa, at alle de mange, som har kendt mine Forældre — min Fader som den fremragende Købmand og dem begge som indtagende Vært og Værtinde — med Glæde vil opfriske Minderne fra Ungdommens Dage.

Endelig vil det maaske ogsaa have en vis kulturel Interesse at læse lidt om, hvorledes et Købmandshus kunde udvikle sig i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede og i Begyndelsen af dette, og hvorledes et dygtigt Ægtepar forstod at skabe et lyst og lykkeligt Hjem for deres Børn og for deres og deres Børns Venner.

Ernst Meyer

INDLEDNING – SLÆGT OG UNGDOM

Tiden rider hurtigt, og dog forekommer det mange, der personlig har truffet Louis Meyer, at det ikke er længe siden, man kunde møde ham paa Københavns Gader. Saa levende staar han i Erindringen – saa stærkt virkede hans Personlighed selv paa dem, der kun kendte ham mere flygtigt, og som kun gennem Omtale har evnet at danne sig et Indtryk af ham.

Han fødtes saa tidligt som den 6. Marts 1843 og gik bort saa sent som den 12. September 1929 og blev altsaa over seksogfirsindstve og et halvt Aar. Selvom Syn og Hørelse tilsidst svigtede, bevarede han til sidste Aandedrag sin Aandskraft.

I et saa langt Aaremaal kunde han ikke undgaa at opleve mangt og meget – Glæder og Sorger, Med- og Modgang; men faa formaaede som han at indrette sit Liv efter Forholdene. Hans menneskelige Tilpasningsevne var mærkelig og er maaske den Karakteregenskab, der i saa høj Grad har medvirket til, at han ikke alene blev Skaberen, men i et Menneskeliv gennem op- og nedadgaende Tider for-

maaede at styre det store københavnske Handelshus saaledes, at det altid bevarede sit Ansigt og gode Omdømme.

Han var af god Familie. Hans Far og Farfar var Grossererer i København. Hans Far hed Alfred Jacob Meyer og drev en Klædeforretning med Butik paa Købmagergade, en Virksomhed, som han dog paa et tidligt Tidspunkt opgav for som Mellemand at samarbejde med forskellige Hamborgbankiers, der gav Kreditter til københavnske Handlende ved at modtage tre Maaneders Veksler fra dem til Diskontering, noget den Gang ganske almindeligt, før private Banker i deres nuværende Form kom til at præge Erhvervslivet.

Alfred Jacob Meyer blev 1835 gift med Sofie Abrahamson, Enke efter Landover samt Hof og Stadsretsprokurator Abrahamson, som var død to Aar forinden. Hendes afdøde Mands Stilling svarede nøje til den senere Overretssagførers og nuværende Landsretssagførers. Han var altsaa en akademisk uddannet Jurist.

Sofie Abrahamson var født 1809 og var en Datter af Grosserer Gerson Melchior, som i Ægteskabet med Birgitte Israel havde tolv Børn foruden fire i et tidligere Ægteskab. Sofie Abrahamson var kun fireogtyve Aar gammel blevet Enke og havde paa det Tidspunkt en lille Søn, som hed Arnold Abrahamson, og denne kom hele sit Liv til at staa det Kuld paa ni Børn meget nær, som fødtes i Ægteskabet mellem Sofie Abrahamson og Alfred Jacob Meyer, og i hvilket vi finder Louis Meyer.

Louis Meyer tilhørte saaledes ved sin Fødsel en gammel Slægt. Hans Forældre ejede og boede Købmagergade Nr. 5. De levede et lykkeligt Familieliv med deres store og stadig voksende Børneflokk. Man var nøjsom, selvom Lejlighederne i den indre By kunde forekomme større end nu, og stillede heller ikke de Fordringer til Opvarmning, som senere Slægter kunde tillade sig. Saa længe Louis boede hjemme, delte han et Kvistværelse med to af sine Brødre, Herman, den senere Vekselerer, og Sally, som blev Grosserer og Familiens morsomme Visedigter. Frøs det om Natten, maatte de som unge Mennesker om Morgenen hugge Isen op i Vandkanden, inden de kunde begynde paa at vaske sig. Der var ingen Varmvandshaner, som kunde træde hjælpende til. Man indskrænkede sig ikke alene til at have iskolde, uopvarmede Soveværelser; men man lagde heller ikke i Kakkelovnen i Spisestuen. Modsat dette spartanske Levesæt brugte velstillede københavnske Familier dengang at ligge paa Landet om Sommeren. Louis Meyer's Forældre boede i al Fald i deres senere Aar paa »Bagergaarden«, som den Gang laa lige overfor »Hvidøre«. I Stueetagen boede Garvermester Abraham Hertz, som var gift med en Faster af Louis Meyer, og i Etagen ovenover boede Louis Meyer's Forældre.

»Bagergaarden«s Have stod for Louis Meyer's egne Børn, da de var smaa, som et Eldorado at tumle sig i. Kysten skød et Sted i Havet ud i en Tange, kaldet »Strandøre«. Her elskede Børnene at opholde sig og plaske i Van-

det. Sagnet fortalte, at her var Dyveke i gamle Dage landet. Haven blev senere lagt ud som Strandhave, da Enkekejserinde Dagmar og Dronning Alexandra — Christian den Niendes smukke Døtre — i Begyndelsen af dette Aarhundrede købte »Hvidøre«.

»Bagergaarden« er forlængst nedrevet.

Louis Meyer's Forældre tilhørte et borgerligt Milieu. Hans Far var en anset Mand, der, som omtalt, drev en mindre Bank-Forretning, og hans Mor var sød og hjælpsom overfor alle, der levede paa Livets Skyggeside og som hun kom i Berøring med. Hvis det drejede sig om fattige Slægtninge, bad hun dem hjem og stod dem bi med Raad og Daad.

I dette Hjem med sin store Skare Søkende voksede Louis Meyer op og kom i 1858 — femten Aar gammel — paa Kontoret hos sine Morbrødre Moritz og Moses Melchior og fik altsaa saaledes Foden indenfor det store Firma Moses & Søn G. Melchior.

Det er Perioden mellem de to Krige 1848 — 1850 og 1864, hvor Helstatmændene og Nationalliberale, de sidste med Carl Ploug som Pennefører, bekæmpede hinanden, og hvor Landet endnu lever under Skyggen af Aarhundreders Enevælde. København er Residens, Universitetsby, Handelsby og Fæstning, indenfor hvis Volde en numerisk lille Borgerstand lever sit, i alle Maader stræbsomme og set med Nutidsøjne, lidt provinsielle Liv.

Aaret før den unge Louis kom paa sine Onklers Kon-

tor, hjemsøgtes Danmark af den store Finanskriser, som blandt mange andre Julius Schovelin har beskrevet indgaaende, og som Privatbankens den Gang unge Direktør C. F. Tietgen ved raadsnar Dygtighed og Handlekraft afværgede i sine værste Følger; men den har dog sikkert for mange af Tidens Købmænd været dybt alvorlig. Naar Louis Meyer ikke senere synes at have omtalt den til sine Børn, har Grunden sandsynligvis været, at han har været for ung til at kunne fatte det, der foregik ude i Handelsverdenen, den Verden, der i saa høj Grad skulde blive den, han kom til at færdes i.

I flere Aar skulde hans Liv nu forme sig indenfor det den Gang allerede mere end hundrede Aar gamle Firma Moses & Søn G. Melchior, der var etableret i 1760 i København af Moses Melchior, som var født 1736, og hvis Far var indvandret hertil fra Westfalen og død i 1752.

Da Moses Melchior — Husets ældste Chef og Grundlægger — en Gang under en Auktion købte et Vareparti og derfor af Auktionarius blev spurgt, hvem Køberen var, svarede han: »Moses & Søn G. Melchior!« og med »G't« mente han sin Søn Gerson, som allerede paa det Tidspunkt arbejdede sammen med sin Far, og paa denne specielle Maade opstod Navnet paa det endnu eksisterende og kendte Firma.

Grundlæggeren Moses Melchior døde 1817, og Sønnen Gerson, der maa have været meget dygtig, drev Forretningen

videre. Paa Trods af daarlige Tider drev han den dog saaledes, at han i 1840 kunde optage sin Søn Moritz i Firmaet. En ældre Broder af denne var død forinden, og en anden døde i 1843. Gerson selv døde i 1845, og Moritz blev saaledes ene om Forretningen til 1850, da han optog sin yngre Broder Moses.

Det Melchior'ske Firma var nu et af Landets førende Handelshuse og havde da sine Kontorer paa Højbro Plads Matrikel Nr. 47 — det nuværende Nummer 21 — som ejedes af Carl Ploug. Det handlede først og fremmest med Sukker og Rom fra Vestindien, havde eget Hus paa St. Croix, hvor Moses Melchior havde levet og arbejdet, inden han blev optaget som Deltager i Firmaet. Egne Sejlere med Navne som »Malvina«, »Gerson«, »Thea« og »Henriette«, opkaldt efter forskellige Medlemmer af Slægten, førte store Forbrugsartikler til Europa. Huset drev baade Storimport og Rederivirksomhed. Gennem Mæglere handlede man de forskellige Vareposter og solgte ikke til Detaillister.

Moritz Melchior og hans mange Søskende var Børn af rige og ansete Folk og kunde saaledes nyde Frugterne af det, den forrige Generation havde udrettet og samlet; men de laa ikke af den Grund paa den lade Side. De var dygtige og formaaede endnu at holde deres Forretning oppe i det store Format. Moritz var født i 1816, og ved sin Faders Død stod han ikke alene som Husets Chef, men ogsaa i sin Egenskab af ældste Søn som Slægtens Overhoved og

derfor Værge for sin Nevø Louis Meyer's, tidligere omtalte, faderløse Halvbroder Arnold Abrahamson.

Da denne i 1853 som treogtyveaarig ung Mand sammen med sin kun fem Aar ældre Morbroder Moses — altsaa nu Juniorchef i Moses & Søn G. Melchior — fik Lyst til at drage ud til Australien, udbetalte Moritz sin Myndling hans Fædrearv paa nogle Tusind Rigsdaler, og de to unge Mænd rejste ud paa det store Æventyr med frisk Mod og godt Humør. Ude i Australien var fundet Guld, og de øjner begge store Chancer. Efter at Storm og Uvejr har kastet den store Sejler ud af Kurs helt over mod Afrikas Kyst, naar de, efter tre Maaneders Rejse, ud til Melbourne, hvor de ikke graver Guld, men paa sober Købmandsvis indskrænker sig til foreløbig at gaa ud i Byen og undersøge det Sted, hvor de passende kan aabne et Kontor og drive en Eks- og Importforretning paa Linie med den Art Forretning, de er fortrolig med hjemmefra. Tilfældet vil da, at de kommer til at staa udenfor Døren til et Hus, hvor der før har boet en Fotograf ved Navn »Melchior«, hvis Plade endnu ikke er taget af Døren.

»Storartet! Her bliver vi!« udbryder Moses Melchior straalende og gnider sig i Hænderne: »Saa sparer vi Dørpladen!«

Opholdet i Australien blev nu ikke af saa lang Varighed. Allerede i Sommeren 1857 hævdede de Forretningen i Melbourne og tog hjem til Europa, Moses Melchior for

atter at gaa ind i Forretningen paa Højbro Plads og Arnold Abrahamson for at gaa til London, hvor han i mange Aar og med stort Held oparbejdede en Forretning i Kolonial — ogsaa som Storimportør — i Mincing Lane under Firma Abrahamson, Lihme & Co.

Moritz Melchior

Alt dette var Historie, da Louis Meyer kom paa Kontoret hos Moses & Søn G. Melchior i 1858. Nu sad begge hans Morbrødre, Moritz og Moses, oppe i den store, smukke Gaard paa Højbro, som endnu staa med Udsigt over hele Slots- holmen og Christiansborg.

Paa et Tidspunkt, hvor Baner, Dampskibe, Telefo- ner, Telegraf og Skrivema-

skiner endnu var ukendte Faktorer i Forretningslivet, ind- viedes Louis Meyer til Købmandens risikable Gerning. Her tjente han sine første Sporer under Onklernes Opsigt, dem, han fra sin tidligste Barndom havde set op til og ogsaa altid senere beundrede.

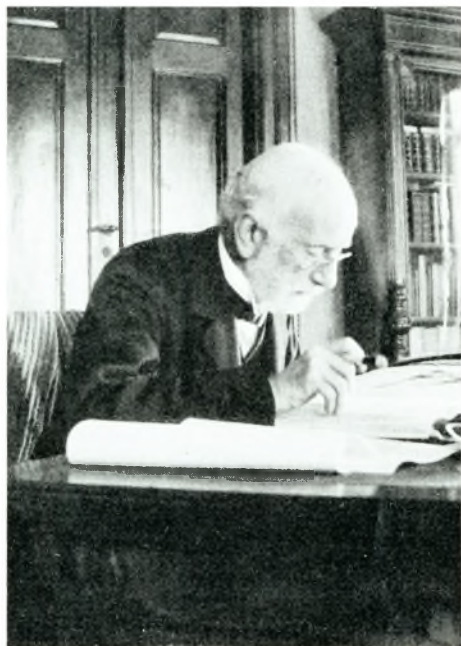
Moritz Melchior var den Gang godt fyrretyve Aar og hans Broder Moses godt syv Aar yngre. De var vidt for- skellige. Moritz havde i 1846 — Aaret efter sin Faders Død —

giftet sig med sin syv Aar yngre Kusine Dorothea Henriques, med hvem han levede et ualmindeligt lykkeligt og harmonisk Samliv. Moses derimod var ugift og vedblev at være ugift til sine Dages Ende. Moritz Melchior var Inkarnationen af en Storkøbmand og Patricier, og han kunde tillade sig at dyrke sine Passioner, som alle var ædle. Hans fine og elskelige Hustru, Fru Dorothea stod fuldt paa Højde med ham. Gang paa Gang viser den Henriques'ske Slægt sig gennem Tiderne at have en ikke ringe Sans for alt, der rører Begrebet Kunst, Poesi og Musik. Denne Sans havde Fru Dorothea ogsaa, og der er næppe Tvivl om, at hun ogsaa har haft Evnen til at bibringe sin Mand, den i sig selv kultiverede Købmandsskikkelse, noget af det samme Begreb og navnlig samme Kærlighed til Tilværelsens immaterielle Goder.

I deres Hjem kom og gik, sang, og spillede hele den daværende danske kunstneriske og literære Verden. H. C. Andersens ofte omtalte Liv og Færden i den Melchior'ske Kreds giver et Indtryk af, hvad dette Hjem betød i Datidens København; ved Siden heraf var Moritz Melchior i det skjulte meget godgørende. Dette er noget typisk Melchior'sk og allerede omtalt under Skildringen af Louis Meyer's Mor, som ikke var særlig velhavende: deres Medfølelse med alle, der lider ondt, og deres store Forstaaelse af den Fattiges bitre Lod.

Som Forretningsmand var Moritz Melchior hverken paa-

gaaende eller hensynsløs, end sige haard. Han var ikke en Gang særlig hurtig og var saaledes slet ikke den, der under en Diskussion kunde give det rappe Svar, noget, man ofte er tilbøjelig til at forveksle med noget spirituelt. Naar han

Moses Melchior

alligevel naaede vidt udenfor Forretningen og fik de store Tillidsposter og beklædte dem til almindelig Tilfredshed, var det i Kraft af hans Eftertæksomhed og samvittighedsfulde Vilje til at trænge om bag alle Ordene og ind til Sagens Kærne.

Han lyttede opmærksomt, og Tietgens Udtalelse om ham: — »Der er Stof i ham til en stor Mand,

men han ser sig beskedent for, om der er Plads« giver Indtrykket af den Mand, som var Louis Meyer's ældste Morbroder og hans første Principal.

Saa var Broderen, den syv Aar yngre Moses, af en hel anden Kaliber, Temperament og Nerve og ladet med Energi, den, der regerede og rumstede med Kontor, Pakhuse, Skibe og Kunder. Manden, der paa det Tidspunkt var i Begyndelsen af Trediverne og allerede havde set Verden

baade i Vestindien og i Australien, kendte Menneskene og ikke tog dem for mere, end de var værd, men som iøvrigt syntes om dem med og uden deres Fejl.

Moses var verdensklog og maaske mere det udprægede Forstandsmenneske; men ligesom sine Søkende ogsaa meget godgørende; han sparede sig ikke personlig, naar det drejede sig om at lægge Arbejde i for at gøre noget virkeligt for andre, som for Eks. at skaffe en Plads, et Legat til en Trængende eller lignende. Dertil havde han en egen Humor, som aldrig fornægtede sig. Betegnende for hans Væremaade er en Bemærkning til en Ligvognskusk, hvem han gav Drikkepenge ved en Begravelse:

— »Alle andre Kuske, jeg kører med, faar Drikkepenge. Dem kan jeg jo ikke give, naar jeg en Gang kommer til at bruge Dem. Derfor er det bedst, De faar nu!«

Samtidig havde han i Forretningen Sansen for de store Linier og var i Modsætning til Moritz dristig og det, man kalder spekulativ. Han kom ogsaa frem i første Plan, og var som de fleste store Købmænd noget af en Despot. I hele sin Maade at være paa skal han have mindet meget om sin Moder, den tidligere omtalte Birgitte Melchior, som for hele Slægten altid har staaet i et særligt Skær for sine sjældne Egenskaber. Hun var født i 1792 og blev som sekstenaarig gift med Gerson Melchior, der sad som Enkemand med fire Børn, hvoraf den ældste kun var tre Aar yngre end hun selv. Alligevel lykkedes det hende at opdrage baade

de fire Stedbørn og de Børn, hun selv fødte, paa den smukkeste Maade. Hendes Klogskab og Dygtighed til at administrere det store Hus var et almindeligt Samtaleemne i hele Slægten op gennem Tiderne. Hun overlevede sin Ægtefælle Gerson Melchior i ti Aar og døde i 1855. Adskillige Somre boede hun paa Rygaard i Hellerup, hvor hun elskede at samle sin store Slægt om sig.

Det var hendes Sind, der gik igen hos Moses Melchior, og det er intet Under, at han, efterhaanden som de Yngre i Slægten voksede til og han selv blev saa gammel, maatte blive sakrosankt.

Han var ikke uden en vis Forfængelighed, en Form for Forfængelighed, som i en Periode, hvor Ordner og Titler spillede en langt større Rolle end nu, paa Eftertiden i al Fald virker umiddelbart forfriskende. Som endnu ung blev han udnævnt til Ridder af Dannebrog, men sendte omgaaende Dekorationen tilbage, hvad Christian den Niende tog ham meget unaadigt op. Som ældre blev det en Gang tilbudt ham at faa Rang med Geheimekonferensraader, altsaa blive Excellence. Det afslog han ogsaa med den Motivering, at han foretrak at være blot Moses Melchior. Man kan forestille sig, hvilken Opstandelse en Betragtning som denne maa have forvoldt paa en Tid, hvor man indrettede Bordplanerne til sine Selskaber efter den Rangklasse, Gæsterne var i. Hans Broder Moritz kunde ikke i sine vildeste Fantasier drømme om at opføre sig saa

revolutionært. Han havde en indgroet Aversion mod at støde an.

Moritz Melchiors herskabelige Vinterlejlighed laa paa Højbroplads samme Sted som Kontorerne, og Somrene tilbragte Familien paa Villa »Rolighed«, som laa paa det idylliske Østerbro der, hvor Melchiors Plads nu ligger, med Haven strækkende sig helt ned til Strandkanten. Herfra kunde Moritz Melchior med Kikkerten for Øjet spejde ud over Sundet, naar en af Husets store Sejlere ventedes hjem. Af gode Grunde kunde han ikke forud præcisere Ankomsterne. Han kunde højst gisne og se i en Kikkert; men denne skælvende Forventning har sandsynligvis skabt sine særlige Konjunkturer og bidraget sit til at gøre Tilværelsen som Købmand interessant og spændende.

Moses Melchior boede paa Købmagergade om Vinteren og laa i en meget lang Aarrække om Sommeren paa Landet ude paa Teglgården i Charlottenlund. Den ejedes af en Familie ved Navn Jacobsen, som stadig ønskede, at han vilde købe den, et Ønske, som dog aldrig blev opfyldt.

Over de store Kontorer paa Højbroplads hvilede en særlig fornem Atmosfære, som holdt sig mærkværdigt helt op til Begyndelsen af dette Aarhundrede, uanset de Ændringer Tiden naturligvis maatte bringe. Den fyldte uvilkaarligt den, der som ung og uerfaren havde Ærinde derop, med Andagt. Paa den Tid Louis Meyer kom der som

purung Lærling, maa denne Atmosfære paa ham, Nevøen af Huset, have virket patriarkalsk.

Datidens Handelsbetjente stod ved høje Pulte og skrev i tykke Folianter med Haandskrifter langt smukkere og tydeligere end de, vi, i Skrivemaskinernes Tid, et sjældent Øjeblik præsterer. Ikke blot de tyske, men ogsaa de danske Breve blev skrevet med de i og for sig smukke, men stive gotiske Bogstaver. Staalpennene var i deres tidligste Barndom. Louis Meyer har temmelig sikkert i al Fald i sin Barndom lært, hvorledes man skar en Gaasefjer til, inden man begyndte at skrive med den. Kopipresser, som man vistnok nu er hørt op med at bruge, brugtes den Gang endnu ikke. De unge Mennesker paa Kontorerne havde blandt andet ogsaa det Hverv at skrive Brevene af, inden de blev afsendt, hvilket de ældre altid fremhævede som den bedste Maade at lære Kunsten at affatte en Skrivelse. Man kendte ikke Begrebet Ferie, og Kontortiden var fra tidlig Morgen til sen Aften, til alt var fra Haanden; men man havde en Middagspause midt paa Dagen.

Unge Damer paa Kontorer vilde man have anset for noget ganske formasteligt. At være paa et Kontor var Mandens Arbejde og Opgave, og den, der var ansat hos Melchior, følte sig som Medarbejder og »member of a great happy family«. Købmandsskoler eller Handelsskoler eksisterede ikke. Al Uddannelse foregik ad praktisk Vej. Man begyndte fra Grunden og maatte selv arbejde sig op,

efterhaanden som der blev ledige Pladser der, hvor man var, og man skønnedes at have tilstrækkelig Erfaring til at udfylde en saadan Plads.

Louis Meyer har derfor aldrig været andre Steder eller opholdt sig i Udlandet for videre Uddannelse. Han blev hos Moses & Søn G. Melchior, til han selv begyndte; men det var ogsaa et Sted, hvor en ung Mand med Omløb i Hovedet kunde se noget, og Omløb i Hovedet havde han allerede den Gang. Han tumlede uforknytt rundt i Forretningens mange forskellige Afdelinger, paa Kontorer, Pakhuse, i Havnen, hvor han naturligvis kendte Kaptainer og Mandskab paa Melchiors Flaade.

Melchiors dominerede den Gang den vestindiske Sukkerforretning, og naturligvis kom han efterhaanden til at kende den til Punkt og Prikke. Det rette Købmandsblod i Kroppen havde han og yderligere et muntert Sind, en rap og i Virkeligheden harmløs Replik, kun Udtryk for spillende Liv parret med sund Fornuft. Han var ligefrem og formløs, ens overfor alle, og han havde sin store Charme, hvilket allerede tidligt skabte ham Venner.

Senere i Livet blev han den morsomme Fortæller, som holdt af at dvæle ved Minderne fra Tiden hos Melchiors og Kollegaerne, blandt andre Bogholderen Paiser med den skarpe, vittige, ikke altid netop venlige Tunge, og den smukke Hugh L. Beckett fra Vestindien, hvis Far var en af de mange Englændere, som gik i oversøisk Tjeneste, og

hvis Mor var Kreolerinde. Københavns Dameverden gøstere de den unge Becketts mørke Skønhed og fandt ham interessant; men paa det Melchiorske Kontor fandt man ham bag Bogholderiets prosaiske Pulte. Her var hans egentlige Felt.

Louis Meyer blev efterhaanden den unge Mand, som indenfor det store Firma havde set og lært meget forskelligt, fordi han var en Slider. Med den Arbejdstid, man den Gang havde, forstaar man knapt, hvordan han ogsaa fik Tid til at dyrke Selskabelighed; men Forklaringen er vel den, at Familierne den Gang levede mere tæt op ad hverandre, end man gør nu. Familien var Klanen, som man dyrkede, naar man tilhørte den. Han og hans Forældre med deres ni Børn og Halvbroder var kun et enkelt Led i den Meyer'ske og Melchior'ske Slægt; der var ikke saa mange Slægter, men de var til Gengæld mere talrige. Familiernes daglige Middagsbord kunde ofte tælle ligesaa mange omkring det, som et moderne Middagsselskab omfatter. Selskabeligheden kunde ikke spredes alt for meget. Man kom sammen indbyrdes og under lidt andre Former end nu.

I den Kreds, unge Louis Meyer tilhørte, var Moritz Melchiors og Fru Dorothea Melchiors Hjem det, der førte an, og som tidligere fortalt, var Fru Dorothea meget kunstnerisk og literært interesseret. Det faldt derfor ganske naturligt, at Slægtens Ungdom samledes i dette Hjem i en saakaldt Læseforening, hvor de forskellige læste op, for Eks.

Teaterstykker saaledes, at hver fik sin Rolle, og efter endt Oplæsning diskuterede det, de havde læst. Man var mellem sine Egne og morede sig af Hjertens Lyst.

Paa den anden Side af Højbroplads i Nummer 6 paa anden Sal boede den ansete Papirhandler Sally Friedländer. Han havde oprindeligt været Rejsende for H. J. Bing & Søn, Datidens fineste Papir- og Galanterihandel paa Hjørnet af Kronprinsensgade og Pilestræde, og Friedländer havde senere paa det modsatte Hjørne, Pilestræde 35 – den kendte Philipsenske Gaard, som nu ejes af Berlingske Tidende – aabnet en lignende Forretning, som ogsaa blev meget stor og anset. Friedländer blev med Aarene en Mand, som spillede en stor Rolle indenfor det københavnske borgerlige Samfund. Han endte som Ridder af Dannebrog og fungerede ogsaa et Aar som Formand for Det Kongelige Københavnske Skydeselskab og Danske Broderskab. I 1840 giftede han sig med Betzy Bloch, som døde ung, og i dette Ægteskab fødtes een Søn, som hed Vilhelm, og som efter Faderens Død fortsatte Forretningen, og yderligere fire Døtre. Faa Aar efter den første Kones Død giftede Friedländer sig med en Søster af hende, som hed Pouline, og med hende fik han yderligere to Døtre, hvoraf den ene, Fru Betzy Trier, endnu lever over firs Aar gammel som Enke efter Vekselerer Louis Trier. Fru Pouline Friedländer var ikke alene en god Moder for sine egne Døtre, men blev ogsaa en saa god Mor for sin afdøde Søsters

Thea og Louis Meyer som nygifte

Børn, at disse altid betragtede hende som deres rigtige Mor, og en af disse Døtre var den den Gang purunge Thea Friedländer.

Thea Friedlænder var kendt som et Livstykke, og hun var en smuk, naturlig og ualmindelig kvik ung Pige og i sin Kreds ogsaa berømmet for den Lethed, hvormed hun rystede Rim af sig.

Der fortælles, hvorledes der i det daværende Dagblad »Danmark«s Spalter en Dag fandtes et Digt, indsendt af en anonym Indsender, som ad denne ikke ukendte Vej søgte sig en Mage. Digtet lød saaledes:

En dannet, ung Mand fra Fyen,
der nylig er kommen til Byen,
ønsker snarlig at finde
sig en Livsledsagerinde.
Aldren, uden at lyve,
ønskes helst i de tyve,
dog er en blid Karakter
det, hvorpaa mest man ser.
De, som herpaa reflektere
behage at correspondere
til Frieren i en Billet
gennem »Danmark«s Kontor mrk. Gjæt.

»

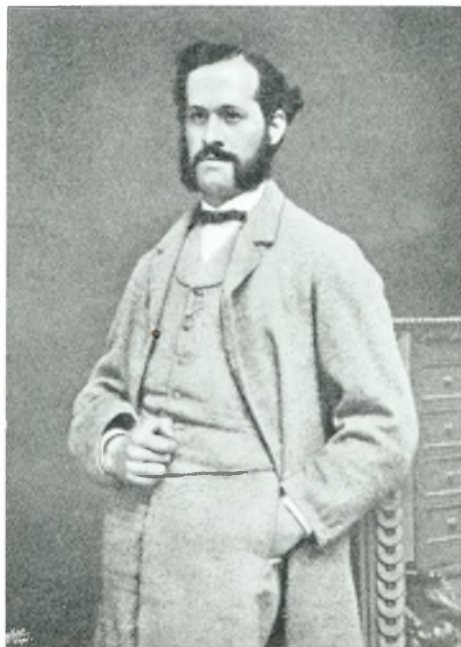
Den næste Dag fandtes i Bladet følgende Svar:

En ung Pige fra Kjøbenhavn,
der ej her vil nævne sit Navn,
vover at sende et Par Ord
til Frieren fra »Danmark«s Kontor.
Jeg vil ikke for Dem lyve,
min Alder er to og tyve,

at rose sig selv er en Skam,
dog jeg er blid som et Lam,
i Fald De mig ønsker at kjende,
behager De Dem at henvende
snaest muligt i mit Hjem,
hvor jeg med Længsel venter Dem.

Da Sally Friedländer omtalte dette ved Middagsbordet under Lovprisning af Svaret, afslørede den unge Thea, at det var hende, der havde skrevet det, hvilket hendes Fader ikke fandt fuldt saa morsomt.

Thea, som altsaa ikke alene var køn, men ogsaa munter og netop tyve Aar — hun var født den 7. November

Hugh L. Beckett

1845 — hørte med til Læseforeningen hos Fru Dorthea Melchior, og i denne Kreds mødte hun den unge Louis Meyer, som var halvandet Aar ældre end hun, og de blev forlovede. Louis med sit frimodige og muntre Sind og hun den søde, lykkelige unge Pige var som skabt for hinanden.

De var forlovede et Par Aar, inden de vovede at gifte sig. Med Støtte af sine

Morbrødre Moses og Moritz Melchior var Louis Meyer sammen med den tidligere omtalte Hugh L. Beckett, ogsaa fra Moses & Søn G. Melchiors Kontor, selv begyndt. De etablerede sig den 9. Marts 1866 som Firmaet Beckett & Meyer, som i sin Start drev en Gros Handel med Sukker, dels direkte i hele Ladninger, dels købt i London og dels gennem Melchiors. Det første Aar gik trent, men det følgende Aar stod i Fremgangens Tegn. Firmaet havde sit Kontor i St. Kirkestræde 1, anden Sal, og Louis Meyer boede privat ved Kontoret.

Den 15. August 1867 blev Louis Meyer og Thea Friedländer gift og deres første beskedne Hjem i Tilknytning til Kontoret grundet.

Købmægade 5

DE FØRSTE AAR

Louis Meyers Morbrødre og hans Far maa have haft Tillid til den unge Mands Evner som Købmand, da de tillod ham at etablere sig, kun treogtyve Aar gammel, paa et Tidspunkt, hvor han efter de daværende Love endnu ikke var fuldmyndig. For at kunne etablere sig maatte han derfor først søge en Myndighedsbevilling, hvad han ogsaa fik, og Firmaet var hermed traadt ud i Livet. Arbejdet mellem Louis Meyer og den noget ældre Hugh L. Beckett fordeltes straks saaledes, at Louis Meyer tog hele den købmandsmæssige Side paa sig og overlod Beckett, den lige saa regnskabskyndige som paalidelige, Kassen og Bøgerne.

Efter det første Aars Begyndervanskeligheder synes Forretningen at være kommet i en jævn god Bane. Det unge Firma fæstnede og udbyggede gradvist sin Position, gjorde sig velanskrevet og erhvervede sig et godt Omdømme.

Til helt hen i Begyndelsen af Firserne var Beckett & Meyer's Hovedforretning Sukker i nær Forbindelse med det Melchiorske Hus; men i samme Periode specialiserede

Firmaet sig i de den Gang opdukkende skotske Fariner, som det efterhaanden kom til at gøre en baade stor og indbringende Forretning i, saa stor, at Firmaet i 1870 kunde flytte til større Forhold, Gl. Strand 40, hvor Louis Meyer ogsaa fik privat Bopæl. Familien var blevet større. I de mellemliggende Aar havde to smaa Dreng, Albert og Viggo, set Lyset.

Fra Kontorerne paa Højbro Plads dominerede det Melchioriske Firma endnu Sukkerforretningen; endnu stævnede deres stolte Sejlere ned gennem Sundet med de store Sukkerladninger ude fra Vestindien; men som en fjern Sky paa den lyse, blaa Sommerhimmel laa hele Sukkerhandelens Omvæltning, Overgangen fra Rør til Roesukker.

Den Udvikling, der spiller en Rolle i denne Sammenhæng, begyndte med, at den unge lollandske Landmand Erhard Frederiksen og en Broder af ham i 1872 paabegyndte Opførelsen af en Sukkerfabrik i Nærheden af deres Fædrenegaard, Nøbbøllegaard paa Lolland. Den fik Navnet »Sukkerfabrikken Lolland« og fik sine Roer dels fra deres egen Gaard og dels fra Højbygaard, som Frederiksen havde forpagtet. Men andre betydnende Kredse i Landet havde ogsaa begyndt at interessere sig for Roesukkeret. Baron Reedtz-Thott paa Gaunø, den senere Konseilspræsident, Gods ejer Ingerslev fra Marselisborg, den senere Indenrigsminister, og Kammerherre Sehested-Juul paa Ravnholt øjnede Muligheden for at faa de allerede eksisterende Sukkerraffinaderier

ind i en Sammenslutning ved ogsaa at tage det gamle Puggaardske Firma med ind. Med Støtte af Tietgen grundedes saaledes i April 1872 »De danske Sukkerfabrikker«. Dette maatte nødvendigvis omkalfatre hele den hjemlige Sukkerforretning og medførte, at det Melchiorske Firma, som hidtil fra sin ophøjede Position kun havde handlet med Grossister, efter en skarp Kontrovers mellem de to Chefer Moritz og Moses Melchior, hvor den stærkere Moses Melchior gik af med Sejren, selv begyndte at sælge til Provinserne og saaledes endog paaførte Beckett & Meyer Konkurrence. Engelske Huse tog ogsaa Agenter i de større Provinsbyer og tilbød til samme Priser, som de forlangte af Københavnergrossisterne.

For første Gang blæste Modvind ind over det unge Firma, som hidtil kun havde kendt blide og gode Dage. Nu maatte man kæmpe; men for Louis Meyers Vedkommende har disse meget vanskelige Aar sikkert modnet ham og skærpet hans Evner og Vilje til at overvinde Vanskelighederne, de Vanskeligheder, som han i sit lange Liv stadig overvandt og beherskede til Fuldkommenhed, selv om de en Gang imellem truede med at tage Vejret fra ham.

Aarene forud havde Firmaet dog faaet Tid at konsolidere sig smukt, idet Beckett ved Udgangen af 1876 havde staaende cirka 200 000 Kroner og han selv cirka 120 000 Kroner i Firmaet foruden det, de begge havde udenfor, og endda havde Firmaet jo i de første Aar ikke Præget af det særlig store Kontor; men Firmaet var meget hurtigt

kommet ind paa at gøre store Forretninger, takket være Louis Meyers eminente Evner som Købmand. Endnu kendte man jo ikke Telefonerne. Alle Forhandlingerne foregik paa Kontoret med Mæglerne under Udfoldelse af Vitser, Larm og Halløj, og Louis Meyer var altid den, der førte an. Hans Øgenavn var »Halvøremanden«, fordi han principfast altid forlangte en halv Øre mere, end Køberen vilde give, og som Regel fik han den.

Han fik den ogsaa den Gang, den da kendte Mægler Schjødte fra det endnu eksisterende Firma Ottesen & Meyer havde bedyret meget voldsomt det umulige at skaffe en højere Pris. Louis Meyer lod sig tilsyneladende paavirke og afbrød Forhandlingerne med denne Bemærkning:

— »Nu skal jeg høre, hvad Beckett siger!«

Men da Beckett, uden at Mægleren tilsyneladende kunde opfatte det, svarede:

— »Jeg synes, vi skal acceptere, da den Pris, der er budt, giver en smuk Fortjeneste!« — vendte Louis Meyer omkring og sagde til Schjødte, der spændt ventede Resultatet:

— »Der kan De selv høre, Beckett siger ogsaa nej!«

Skuffet forlod Schjødte Kontoret for kort efter igen at vise sig og acceptere den forlangte Pris, mens Louis Meyer tørt henkastede:

— »De er egentlig en grusom Ka'l, Schjødte. De har jo bare været en Tur rundt om Hesten!« — hvilket Schjødte ogsaa med et Smil aabent indrømmede. Han havde i Virke-

ligheden i Forvejen haft Lov at give den omstridte halve Øre mere.

Louis Meyer havde den sjældne Evne at kunne sige Folk en Ubehagelighed saadan, at de ikke kunde blive vrede.

Betegnende er Historien om Mægler Herforth, der var en saa nær Ven, at han under sine daglige Besøg paa Kontoret kunde sætte sig lige overfor Louis Meyer, saaledes at han kunde faa Lejlighed, og ogsaa tog den, til at kikke i de Breve og Papirer, som laa paa Louis Meyers Skrivebord.

En Dag han kikkede særlig voldsomt, tog Louis Meyer et Stykke Papir og begyndte at skrive paa det, medens den andens Opmærksomhed spændtes yderligere.

— »Du skal saamænd ikke anstrenge dig saa meget for at se, hvad jeg har skrevet« — sagde Louis Meyer overgivent — »Du maa gerne læse det!« og kastede saa Papiret over til den nyfigne Mægler.

Paa Papiret stod kun: »Du er en stor Idiot!«. Harmfuld rejste Mægleren sig og forlod hastigt Kontoret for den næste Dag at vise sig igen som sædvanlig. Fornærmelsen var gaaet over, og i Virkeligheden var Forholdet mellem ham og Louis Meyer altid det allerbedste. En Gang han havde gjort en særlig god Forretning med Firmaet, sendte han Louis Meyer en lille lakeret Bakke, indeholdende et Sæt meget smukke Perlemorsjetons til Brug under l'Hombrepartierne, og disse Jetons blev altid senere brugt.

Det var dette evige travle Liv paa Kontoret med de hele Dagen kommende og gaende Mæglere som gjorde dette Kontor til det morsomme Kontor, Stedet, hvor der altid passerede noget. Førstemanden var Sophus Tachau, som havde været med fra Firmaets tidligste Dage og var kommet ind som ganske ung. Han skal have været en af Byens dygtigste Toldklarere. Man lagde den Gang Sukkerets Lyshed som Grund for Beregningen af Tolden, og naturligvis maatte det bero paa et Skøn, hvor lyst eller mindre lyst Sukkeret saa var; men ingen forstod som Tachau at faa Tolden fastsat efter den Lyshed, som var billigst.

Efterhaanden trængtes han dog stærkt af Hartvig Dessau, da denne ogsaa som ganske ung kom paa Kontoret og hurtigt afslørede sig som meget dygtig og samvittighedsfuld, og navnlig i en ganske anden Grad end Tachau evnede at være den virkelige Støtte for Chefen.

Videre huskes fra den tidlige Periode August Klein, der som ganske ung kom ud paa Tuborg hos Philip W. Heyman, hvor han blev første Mand, fordi han med meget stor Dygtighed evnede at banke det ny opdukkende Tuborg Øl ind hos Datidens Publikum, som oprindelig svor til Carlsberg.

Det er sandsynligvis Forholdene under Overgangen fra Rørsukker til Roesukker, der bevirkede, at Firmaets ældre Compagnon Hugh L. Beckett ved Udgangen af 1876 ønskede at træde tilbage. Beckett & Meyer havde paa dette Tidspunkt et Engagement i Erhard Frederiksens tidligere om-

talte »Sukkerfabriken Lolland« paa 84000 Kroner, og Fabriken gik trods Brødrene Frederiksens utvivlsomme Dygtighed alt andet end tilfredsstillende.

Men Hugh L. Beckett traadte ud, og fra 1877 ledede Louis Meyer Firmaet alene. I 1878 maatte »Sukkerfabriken Lolland« give op.

Til Sikkerhed for sit Mellemværende med denne havde Louis Meyer en Prioritet i Ystad Sukkerfabrik, som hørte ind under »Lolland«, og Grosserer Jacob Lachmann af Firmaet Brødrene Lachmann, et den Gang stort københavnsk Kolonialfirma, foreslog Louis Meyer og Grundlæggeren af Tuborg Fabriker, Philip W. Heyman, at de sammen skulde overtage Fabriken i Ystad.

Louis Meyer vilde ogsaa have gjort det, hvis Heyman vilde være med; men denne trak sig ud af det, fordi han ikke kunde komme overens med Lachmann om Ledelsen af Fabriken og hvordan Udbyttet skulde fordeles. Louis Meyer traadte derfor tilbage, fordi han ikke mente at kunne gennemføre det alene med Lachmann.

Brødrene Lachmann dannede derefter et Konsortium med Etatsraad Isak Glückstadt, den senere Geheimeetatsraad, og Konsortiet overtog derefter Fabriken, som blev et glimrende Foretagende og gjorde Lachmann til en hovedrig Mand.

Det er allerede fortalt, at Firmaets Kontor og Louis Meyers Privatbolig fra 1870 laa Gl. Strand Nr. 40. Denne

Ejendom gaar helt igennem til Læderstræde Nr. 9, og hele Komplekset ejedes af Produktgrosserer Levy; men allerede i 1873 var Beckett & Meyers Virksomhed vokset saa stærkt, at de maatte have større Lokaler, og Kontoret flyttedes derfor over i den Del af Komplekset, som laa ud til Læderstræde; Louis Meyers Privatbolig blev ved at være paa Gl. Strand.

Men i 1876 købte han Ejendommen ved Siden af Læderstræde Nr. 9, altsaa Nr. 11, og her indrettede han paa første Sal et smukt og herskabeligt Hjem. Familien var vokset og skulde vokse yderligere saa meget, at der maatte tages et Par Værelser fra Etagen ovenover, hvor de tre større Dreng fik Plads. Værelserne paa anden Sal var i direkte Forbindelse med Lejligheden paa første Sal ved en Vindeltrappe, som udgik fra Badeværelset paa første Sal.

I Hjemmet var det Fru Thea, der som den kyndige Husmor med fast Haand og et ukueligt Livsmod ledede det store Hus. Louis Meyer var Slideren, hvis Dag paa Kontoret begyndte tidligt og sluttede sent. Alligevel var han meget for sit Hjem, elskede dets Hygge, og baade Fru Thea og han var uhyre gæstfri, elskede at se Slægt og Venner hos sig og kom ogsaa selv meget ud. Der er en uløselig Forbindelse mellem Louis Meyers Livsfrodighed — hans enorme Skaberkraft som Købmand — og saa hans og Fru Thea's store Kærlighed til Slægten og deres Samhørighed med den, og denne røde Traad spænder vidt.

Den begynder hos hans og Fru Thea's gamle Forældre og omfatter deres Søskende, deres Børn og deres talrige Nevøer og Niecer, Svigerbørn og Børnebørn. Den finder stadig de smukkeste og mest rørende Udtryk og indskrænker sig ikke til alle de morsomme Historier, der stadig lever i Slægten, men omfatter ogsaa med stadig vaagen Interesse hver enkelt i den store Slægt.

Louis Meyers Far døde i 1880 og hans Mor, Fru Sofie døde i 1883. Alfred Jacob Meyer og hans Hustru boede deres senere Aar i Niels Juuls Gade, hvor de om Søndagen samlede saa mange af Familien om sig, som de overhovedet kunde. Naar man husker, at de, Arnold Abrahamson iberegnet, havde ti Børn og en Hærskare Børnebørn og Svigerbørn, er det forstaaeligt, at de ikke kunde være med alle sammen hver Gang; men man skiftedes og kom dog hyppigt og gerne. Efter der var spist, ryddedes Spisestuen, hvor Børnebørnene saa fik Lov at tumle sig, uden at de voksne blandede sig i Spilopperne. Gamle Fru Sofie Meyer var højt elsket og forstod at indgyde de unge i Slægten den fornødne Respekt. Den ugifte Datter Charlotte havde i Aarenes Løb i stadig højere Grad overtaget Ledelsen af Huset. Da Hjemmet opløstes efter hendes Mors Død i 1883, styrede hun gennem mange Aar sin Morbroder Moses Melchiors Hus.

Men det smukke Forhold mellem Bedsteforældre, Børn og Børnebørn prægede ogsaa Livet om Sommeren, hvor de gamle

Forældre, som tidligere fortalt, boede paa Bagergaarden, og i deres umiddelbare Nærhed, lidt sydligere, boede Louis Meyer og hans Familie paa deres Villa, som hed »Rosendal«.

Den samme nære Tilknytning eksisterede ogsaa til Fru Theas Forældre og hendes Søskende. Man saas regelmæssigt, og dog fandt Louis Meyer og Fru Thea ogsaa Tid og Lejlighed til at omgaa andre jævnaldrende Familier, som f. Eks Familierne J. C. E. Michaelsens, M. L. Bramsons og Julius Adlers. Med disse Familier dannedes en Kreds for sig, som holdt hele Livet.

I denne var det særlig Kortspillet, som var Hovedinteressen. Baade Damer og Herrer var lidenskabelige Bostonspillere, og meldte nogen en sjælden Gang Forfald, maatte et af Børnene ud i Byen for at skaffe een, der kunde træde i Stedet. Ingen Anstrengelser blev sparet for at skaffe en Fjerdemand, og Børnene maatte skaffe ham. Telefon kendtes endnu ikke.

Forældre og Børn levede den Gang meget mere opad hverandre end i vore Dage. Til disse Sammenkomster var det almindeligt, at de besøgende Familier bragte deres Børn med. Medens de voksne spillede Kort, legede Børnene i de tilstødende Værelser. Ud paa Aftenen trakteredes der med Syltetøj, som blev serveret i Asietter, delt i fire Afdelinger med hver sin Sort Syltetøj med Plads til et Glas Vand i Midten, hvor Skeen kunde dypes, naar man begyndte Nydelsen af en ny Sort Syltetøj.

Der var Hygge og Fred i Louis Meyers og Fru Theas Hjem. I Hjemmet og under Kortspillet hvilede den travle Købmand, og bag hans muntre og sindsligevægtige Ansigtstræk kunde ingen ane de store Vanskeligheder og Planer, han hele Dagen tumlede med. Ingen kunde heller se det, naar den ansete Grosserer hver Dag lidt før to rejste sig fra sin Stol og med den høje, sorte Silkehat paa Hovedet værdigt skred over paa Børsen, for der at mødes med alle andre betydende Grosserere i København.

Kom nogen over Klokken to, og efter at Børstjeneren havde ringet, maatte han erlægge femogtyve Øre i Bøssen, en Udgift, enhver respektabel Købmand satte en Ære i at undgaa. Uden paa nogen Maade at kunne sammenlignes med Livet paa de store Verdensbørser, havde København sit eget Børsliv, som erindres for den Charme og Hygge, der hvilede over det.

Det var Spidserne af det københavnske Bourgeoisii indenfor Erhvervslivet, som her daglig mødtes. Telefonen overtog senere Børsens Funktion i en saa høj Grad, at Børslivet fuldstændig skiftede Karakter; men den Gang, og længe før, var den store Børssal og Nicherne Stedet, hvor man aftalte Enkelthederne i de Forretninger, der blev afsluttet. Man hørte Nyheder og søgte Oplysninger og sagde Vittigheder, for man kendte alle hverandre. En hyppig hørt Bemærkning i Købmandshjem var den Gang:

— »Paa Børsen hed det sig i Dag etc....«

Det daglige Besøg paa Børsen var for den Tids Købmænd en Nødvendighed, og paa Børsen var Louis Meyer alle Dage en kendt og meget afholdt Skikkelse. Fra sin tidligste Ungdom bar han Whiskers efter Tidens Mode, og han havde endog som ung haft dem saa længe, at der en Aften i et Selskab i hans Hjem, mellem de unge Piger, havde været talt om, hvad der klædte Louis Meyer bedst: med eller uden Whiskers. Louis Meyer forlod Selskabet for et Øjeblik efter at vende tilbage med den ene Whisker barberet af:

— »Nu kan I selv vælge, hvad der klæder mig bedst!« sagde han. Svaret har aabenbart faldet ud til Fordel for hans Whiskers, for han bar dem hele Livet.

Men den Tid var forlængst forbi. Nu var han blevet en anset Mand, hvis Whiskers gav ham det angliserede Ydre, som maatte indgyde Tillid overalt. Muret fast mellem Læberne sad altid en Cigar — den forlod ham aldrig, før den var røget op, og saa tog han omgaaende fat paa en frisk. Han var sidst af alt en Laps i sin Paaklædning; men der var alligevel Stil over ham.

Louis Meyer var Indbegrebet af tilsyneladende Sinds­ligevægt — ingen kunde se, hvad der gemte sig i hans Indre — han var morsom og klog og mærkelig i sin Slags­færdighed, som f. Eks. da Handelsbankens almindelig frygtede Chef, Peter Nikolai Damm en Gang, da Beckett & Meyer skyldte et usædvanlig stort Beløb i Banken, spurgte Louis Meyer paa Børsen:

— »Véd De, hvad De i Dag skylder Banken, Louis Meyer«?

— »Jo« — svarede Louis Meyer uforstyrreligt — »det er vist . . .« og saa nævnede han et Tal nøjagtigt dobbelt saa stort som det virkelige.

— »Saa meget er det heller ikke« — rettede Bankdirektøren — »det er . . .« og saa sagde han Beløbet.

»Naa, ikke mere!« — svarede Louis Meyer tilsyneladende lettet — »saa kan De jo sove roligt!«

Paa et meget tidligt Tidspunkt havde de fundet hinanden. Som allerede fortalt startedes Beckett & Meyer med Støtte af Moses & Søn G. Melchior, og efterhaanden var de blevet Kunder af Privatbanken, hvor Peter Nikolaj Damm som yngre var Andendirektør; men efter Handelsbankens Start med Damm som Direktør blev Beckett & Meyer denne Banks Kunde, og er det endnu.

Peter Nikolaj Damm var usentimental og drev sin Bank med umiskendelig Dygtighed. Betegnende for Perioden er det ogsaa, at man karakteriserede de forskellige Hovedstadsbanker som Tietgens, Glückstadts og Damms Bank. Direktørerne ansaas den Gang af Offentligheden som de enebestemmende og de, der alene kunde tage Ansvaret, hvad forsaavidt ogsaa var rigtigt, som det var dem, der i langt højere Grad end nu stod i personlig Kontakt med Bankens Klienter. Det var denne Kontakt, som var Forudsætningen for, om Banken vilde give Kredit eller — naar Huset vaklede — dreje Halsen om paa Klienten.

Det er det, der er Baggrunden for den Episode, der er fortalt og som giver et Indtryk af en forsigtig Bankdirektør, som spørger til sit Tilgodehavende og lader sig berolige, fordi han personlig ogsaa har Tillid til den ligevægtige og uanfægtede Købmand.

En anden Historie er ogsaa typisk, selvom den falder paa et langt senere Tidspunkt. Etatsraad Damm havde paa Børsen en Dag spurgt Louis Meyer om en tredie Mands økonomiske Situation, noget Bankdirektører ofte spurgte om.

Louis Meyer sagde ham sin Mening om den paagældende og siger til sin Søn Ernst, da han kommer tilbage paa Kontoret efter Børsen:

— »Etatsraad Damm har spurgt mig om N. N., og jeg har svaret ham saadan og saadan...«, og saa tilføjer han: — »Jeg siger dig det kun, fordi det godt kan ligne ham i Morgen at spørge dig om det samme for at se, om dine Oplysninger falder sammen med mine!«

Den følgende Dag kom ogsaa Etatsraad Damm med nøjagtig det samme Spørgsmaal til Ernst Meyer oppe i Børssalen, og denne svarede:

— »Men det har Etatsraaden jo spurgt Far om i Gaar. Jeg kan ikke give yderligere Oplysning!«

»Ja, det er jo sandt«, svarede Etatsraad Damm og lo. Historien illustrerer hans store Omhu og Ihærdighed for altid at være tilstrækkelig orienteret, men ogsaa Louis Meyers betydelige Menneskekundskab.

Betegnende for Perioden er det, at det var altid paa Børsen, at den Slags Scener udspillede. Man antichambrede ikke i Bankdirektørenes Kontorer; men man mødte dem paa Børsen, og her talte man sammen om Sagerne, som da Etatsraad Damm en Dag paa Børsen spurgte Ernst Meyer:

— »Hvorfor bruger De ikke Kassekredit i Stedet for Vekselkredit? De har jo dog ikke altid Brug for det samme Beløb?«

Ernst Meyer svarede, at det havde han ogsaa foreslaaet sin Far, men det vilde han ikke.

— »Hvorfor ikke?« — spurgte Etatsraaden.

— » Fordi Far siger, at hvis Etatsraad Damm en Dag faar et større Tab et eller andet Sted, gaar han de større Kredit'er igennem og reducerer dem. Saa længe vi bruger Veksler, kan han ikke vilkaarligt fordre dem nedbragt!«

— »Sagde han det?« — svarede Etatsraaden og tilføjede: »Deres Far er en klog Mand!«

Senere købte Etatsraad Damm Slottet i Skodsborg, som laa ved Siden af Louis Meyers Ejendom, og fra dette Tidspunkt kom de to, hver paa deres Vis særprægede Skikkelser, ogsaa privat hinanden nærmere. De spillede ogsaa undertiden l'Hombre sammen. De respekterede hinanden, kendte hinanden og vurderede hinanden med gensidig Skarpsindighed.

Louis Meyer blev aldrig Manden, der kom sovende til noget. Den samme, der hele sit Liv levede som en lykkel-

lig Familiefar og elskede sin Kone og sine Børn, var først og fremmest en evig kæmpende Købmand. Selvom han tidlig blev det, man kalder en velsitueret Mand, krævede Forretningen stadig mere og mere Kapital i samme Forhold, som Forretningen efterhaanden blev sværere og sværere at føre.

I Begyndelsen af Firserne havde Vanskelighederne under Overgangen fra Rørsukker til Roesukker naaet deres Højdepunkt. Et Privatbrev, dateret 16. Februar 1882, til Louis Meyers Halvbroder i London, Arnold Abrahamson, belyser Situationens Alvor. Han skriver heri:

— »Det er kun Konjunkturerne, der kan give nogen For-tjeneste, og dem kan man ikke leve af; dem dør man af i det lange Løb.«

Den ellers tilsyneladende saa muntre Louis Meyer følte sig den Dag saa nedslaaet, at han i samme Brev betroede Abrahamson, at det var hans Hensigt at likvidere.

Sukkerforretningen var reduceret til et Minimum, og nu var det hans Plan at realisere og sælge ud saa stilfærdigt som muligt, for at faa saa meget som muligt ud af Lageret. Spørgsmaalet, hvad han derefter skulde foretage sig, maatte staa aabent indtil videre.

Han var paa det Tidspunkt en velhavende Mand og havde til Hensigt dels at interessere sig i sin Broder Herman's nylig etablerede Bankierforretning, og dels ogsaa regnede med at kunne skaffe sig andre Indtægter. Endelig mente

han ogsaa, som han skrev i ovennævnte Brev, derved at faa mere Tid til at tage sig af sine Sønners Opdragelse og senere Uddannelse.

Det gik imidlertid ganske anderledes, end han havde tænkt sig.

Læderstræde 11

RESULTATER

Som Moses & Søn G. Melchior i Fortidens København havde staaet som det fornemme Handelshus, stod ogsaa Chr. Broberg & Søn ude i Strandgade paa Christianshavn. Vel var det ikke saa gammelt som det Melchiorske Hus; men det havde sin særlige Position.

Dette skyldtes Indehaveren, den meget ansete Etatsraad Broberg, der saa tidligt som i 1835, kun fireogtyve Aar gammel, var kommet ind i Faderens Forretning som Kompagnon.

Firmaet drev Forretning i Kaffe en gros, og det havde oprindelig gjort sine Indkøb over Hamborg, Amsterdam og London; men fra Midten af Halvtredserne havde Etatsraad Broberg, ligesom Melchiors for Sukkerets Vedkommende, kastet sig over den direkte Import fra Sydamerika. Firmaet hjemførte nu Kaffen i egne store Sejlskibe. Paa et Tidspunkt, hvor oversøiske Telegrafkabler endnu ikke eksisterede eller Dampere krydsede Atlanten, havde Etatsraad Broberg naaet at gøre København til Stapelplads for Kaffe. Endnu erindres, hvorledes Byens unge Handels-

betjente, naar de om Aftenen gik over Kongens Nytorv, med Beundring skottede op til Hotel d'Angleterre's oplyste Vinduer og gennem dem i de store Sale kunde se Datidens Kaffekøbmænd tømme deres Champagneglas efter vel afsluttede Forretninger.

Etatsraad Broberg var en af Københavns kendte Mænd. Ligesom Moritz Melchior havde han været med til at stifte Privatbanken, var en Mand med mange Interesser og var almindelig anset for den Klogskab, hvormed han gennem mange Aar havde forstaaet at operere. De daglige Svingninger indenfor Kaffemarkedet kendtes den Gang ikke. Man kunde kun holde sig til, naar Kaffeladningerne kom frem efter en Rejse, der kunde variere mellem tre og seks Maaneder. Som Aarene gik, var han blevet en stadig rigere Mand, og i Begyndelsen af Halvfjerdserne, paa et tidligere Tidspunkt end Firmaet endnu havde Føling med det unge Firma Beckett & Meyer, havde Broberg, der nu var kommet noget op i Aarene, optaget sin Søn Carl Broberg som Kompagnon.

Carl Broberg var ung og velbegavet. Oprindelig vilde han have været Officer i Marinen, men havde fulgt sin Fars Ønske og var gaaet ind i Forretningen. Han var vellykket, og »unge Broberg«, som han kaldtes, var gift ind i en af de ældste københavnske Bourgoisfamilier med den unge Camilla Blom, som overlevede ham i mange Aar, og døde 92 Aar gammel, elsket af Slægt og Venner.

Efter en anstrengende Periode var det netop lykkedes Etatsraad Broberg at befæste sin i Forvejen gode økonomiske Position yderligere. Han havde realiseret Størstedelen af sit Lager til gode Priser, og i Forretningen var indtraadt en Stilstand, som satte ham i Stand til at foretage en haardt tiltrængt Rekreatjonsrejse til Syden. Efter at have givet Ordre til at forholde sig afventende overfor nye Køb kunde han med rolig Samvittighed begive sig paa Vej. Alt aandede Fred og ingen Fare.

Og saa skete det uforstaaelige, at Sønnen — unge Broberg — under Faderens Fraværelse og paa Trods af en udustrykkelig Ordre kaster Firmaet ind i nye store Køb paa et Tidspunkt i 1874, da Kaffemarkedet vender rundt og gennemgaar en hidtil ganske ukendt Krise. Paa een Dag faldt Markedet i Amsterdam 50%, hvilket var ensbetydende med, at det Brobergske Handelshus i det væsentlige mistede sin Formue.

Da Etatsraad Broberg rantes af dette Slag paa sin Rejse, afbrød han den straks og rejste mod Nord for at prøve paa at redde, hvad reddes kunde.

Daværende Kaptejn i Garden Knudtzon, som senere blev Nationalbankdirektør, stod Familien nær og paatog sig at rejse Etatsraaden imøde for at forberede ham. De mødtes i Hamborg, og paa et langt senere Tidspunkt har Nationalbankdirektøren skildret, med hvilken Karakterstyrke Etatsraad Broberg tog det skæbnesvangre Slag.

Selvom Katastrofen blev behandlet med Diskretion, kunde det ikke undgaas, at den efterhaanden blev kendt, og dette — at en saa anset Familie paa en Gang kunde blive ruineret — optog Datidens Københavnerne mange Aar.

Atter og atter fortaltes Historien om, hvorledes Etatsraad Broberg ved sin Hjemkomst til København steg ud af Kupeen, ganske som intet var hændt, hilste paa sin uheldige Søn og blot sagde:

— »God Aften, min Dreng! Hvordan har Camilla det?«

Sympatien var stor, og det lykkedes Broberg at fortsætte med Støtte af to andre københavnske Storkøbmænd, O. B. Suhr og L. P. Holmblad, som gennem Privatbanken fik diskonteret de Veksler, der satte Broberg i Stand til at fortsætte Forretningen.

Begivenheden, der fandt Sted i 1874, var ikke Louis Meyer ukendt; den kunde i sin første Fase ikke berøre ham personligt; men da Aaret 1882 naaedes, laa Fremtiden for Beckett & Meyer, som allerede nævnt, meget problematisk.

Bemærkningen i Brevet til Arnold Abrahamson, som talte sit tydelige Sprog, var et Led i en Række Forhandlinger mellem de to Halvbrødre.

Arnold Abrahamson havde gennem en Aarrække, som Kompagnon i Firmaet Abrahamson, Lihme & Co., London, tjent en Formue. Firmaet drev som andre Forretninger i Mincing Lane, hvor de boede, Kommissionsforretning i Kryderier, og det var som den samvittighedsfulde Kom-

missionær, at Arnold Abrahamson havde erhvervet sig sin ansete Position. Han havde giftet sig med en hollandsk Dame, med hvem han havde faaet en Søn, den under Verdenskrigen i England adlede og her boende Sir Martin, og fem Døtre. Efterhaanden var han blevet træt af Livet i den store By, og ofte havde han og hans Familie besøgt Slægten her i København, og navnlig bestod mellem ham og hans gamle, herboende Forældre det smukkeste Forhold.

Aftalerne mellem Louis Meyer og Arnold Abrahamson resulterede i, at Arnold Abrahamson fra 1. Januar 1883 indtraadte som Kom-

pagnon i Beckett & Meyer, selvom han først definitivt flyttede til København i Foraaret 1884.

Det havde været et besværligt Aar 1881. En Ildebrand havde hærget Læderstræde 9, hvor Beckett & Meyer havde Kontor. I stridende Strømme drev Vandet ned af Væggene, og i største Hast maatte der lægges Beslag paa et Par af Værelserne i Privatlejligheden paa første Salen i Nr. 11, indtil Stueetagen kunde blive ledig. Herr Ludvig Klein,

Arnold Abrahamson

en endnu levende Broder til den tidligere omtalte August Klein, sad den Gang som en purung Lærling paa dette hastigt indrettede, beskedne Kontor, hvis Beliggenhed lige op ad Privatboligen gav Anledning til en elskværdig for-
trolig Forbindelse mellem Kontorhold og Familien, som set med Nutidsøjne virker næsten rørende.

Herr Klein erindrer endnu, at den unge Fru Thea en Dag tittede ind paa Kontoret og bad ham komme ind og holde den da syvaarige Ernst Meyer ved Selskab, idet denne var holdt hjemme og i sin Seng, fordi han var syg.

Og midt i disse meget vanskelige Tider, som Sukkerforretningen beredte, midt i Ildebrand og Flytning, modtager den paa det Tidspunkt endnu ikke fyrretyveaarige Louis Meyer et Forslag gennem Privatbankens Direktør C. F. Tietgen om at gaa med ind i de Brobergske Forretninger.

Etatsraad Broberg er paa dette Tidspunkt blevet over halvfjerds, og hans Formuesforhold har stadig ikke bedret sig. Med de Midler, Familien nu raadede over, var det udenfor Mulighedernes Grænse, at Sønnen, Konsul Carl Broberg nogensinde vilde være i Stand til at føre Forretningen videre paa egen Haand, og med Arnold Abrahamson som Kompagnon i Beckett & Meyer var dette Firmas Kapitalkraft øget i en Grad, saa det kunde træde ind i de Brobergske Engagementer.

Louis Meyer kunde saaledes nu med Sindsro se paa

Udviklingen indenfor Sukkerindustrien. Nu blev det Kaffen, som blev Firmaets Hovedartikel.

Det, som begyndte med en Overtagelse af Brobergs Forretninger med Edward Johnston & Co., i Rio de Janeiro og Santos — Brasiliens største Afladere af Kaffe — mod at afgive en Del af Fortjenesten til Broberg, og det, som i sin Oprindelse var tænkt som en Financieringshjælp, blev til en Overtagelse af det hele, en Overtagelse, som krævede store Kapitaler, hvad bedst illustreres ved, at Beckett & Meyer i Regelen laa med et Kaffelager paa mellem 12—15 000 Sække.

En ny Tid er ved at bryde frem. Brobergs tidligere Folk, Olivarius, Christensen og Ferdinand Andersen aabnede egne Forretninger. Det Brobergske Firma førte nogle Aar en hensygnende Tilværelse. Ludvig Klein erindrer endnu Forskellen paa Beckett & Meyers travle Kontor i Læderstræde og saa den uhyggelige Stilhed, der herskede ude paa det Brobergske Kontor i Strandgade, hvor kun Penenes Skratten paa Papirerne hørtes. Den gamle Etatsraad døde i 1886, og Firmaet ophævedes. De store oversøiske Sejleres Epoke er endt. Dampskibene overtog nu Trafiken, oversøiske Kabler kunde hver Time paa Døgnet holde Købmændene rundt i Verden underrettet om enhver Markedsfluktuation, og da Terminsbørserne begyndte deres Virksomhed, kunde man endog assurere sig mod altfor katastrofale Overraskelser.

Heraf fulgte naturligvis en hel anden Forretningsteknik, som Louis Meyer mestrede til Fuldkommenhed, og som Arnold Abrahamson næppe nogensinde havde tænkt sig, inden han var gaaet ind i det. Det er vist næppe for meget sagt, at det er i denne Periode, at Louis Meyer viste sig som den for sin Tid virkelige Købmand af det helt store Format.

Det vilde jo efter almindelig Betragtning have været ganske naturligt, om han havde ladet sig nøje med nu at udvikle og lede den meget store Kaffeforretning, som Omstændighederne havde ført ham ind i; men som det efterfølgende viser, kastede han sig ved Siden af stadig ind i nye og store Opgaver, som ofte laa helt uden for det, man skulde tro, var hans egentlige Felt. Ofte kom han mere eller mindre tilfældigt ind i dem, og næsten altid løste han dem heldigt. Kendsgerninger taler her deres tydelige og klare Sprog, ligesom de samme Kendsgerninger ogsaa stadig viser, at for Louis Meyer var Pengene altid Midlet, aldrig Maalet. Det var hans mærkelige Skaberkraft, som altid drev ham frem.

Samarbejdet mellem ham og Arnold Abrahamson var langtfra nemt. De satte stor Pris paa hinanden, men var i Sind og Skind vidt forskellige. Louis Meyer var, som den yngste, den, der uforknytt gik paa, trodsende alle Vanskeligheder og midt i alle Kampene den sindsligevægtige og tilsyneladende flegmatiske, medens Arnold Abrahamson var

Stemmingsmennesket, som kunde ligge vaagen Nætter igennem, opfyldt af Bekymringer over, hvad der muligt kunde ske, noget Louis Meyer overhovedet ikke kunde tænkes at indlade sig paa, udstyret, som han var, med et godt Sovehjerte.

Unge Broberg — Konsulen — som regelmæssigt kom paa Kontoret, plejede at fortælle, at han paa Abrahamsons Modtagelse af ham kunde aflæse, om Kaffemarkedet laa højere eller lavere. Var Priserne opadgaaende, hilste Abrahamson ham oprømt: — »God Morgen, Broberg!«, men viste de en nedadgaaende Tendens, sukkede han bedrøvet i en helt anden Tone: — »God Morgen, Konsul Broberg!«

Allerede i 1883 havde Abrahamson købt den store Ejendom Gothersgade 160, som endnu er i hans Slægts Eje, og her indrettede han sig et smukt Hjem, da han i 1884 flyttede hertil fra London. Det fortælles, at han købte Ejendommen, fordi Datidens berømte Skuespillerinde Fru Heiberg boede der; hende og hendes Kunst havde han i sin pure Ungdom været en stor Beundrer af. Han var en følsom Natur og meget indtagende, men mærkelig længe om at bestemme sig, selv i Smaating, som den Dag han sendte et af de unge Mennesker fra Kontoret i Læderstræde hjem i Gothersgade for at spørge Fru Abrahamson, om Vejret var godt. Ganske vist var Telefonen den Gang endnu ikke i Brug, men den virkelige Forklaring paa det i og for sig besynderlige Spørgsmaal var, at Familien, hvis

Vejret havde været smukt, skulde paa Landet, men nu var det midt imellem, og derfor overlod han Afgørelsen til sin Hustru.

Det, der gjorde Kombinationen Louis Meyer og Arnold Abrahamson saa stærk, var det intime Forhold, der herskede mellem dem og det Melchiorske Hus paa Højbroplads. Vel havde dette lidt betydeligt ved Roesukkerets Fremtrængen, men begge dets Indhavere var meget rige, den forsigtige Moritz og den mere dristige Moses Melchior. Deres forskellige Indstilling illustreres gennem det, der hændte, da den, paa den Tid kendte Grosserer Toxen Worm, henvendte sig til dem som Agent for nogle Terminshuse og vilde interessere dem i disse Forretninger, der skulde være det Middel, hvorved man kunde gardere sig mod Konjunkturtab. Moses Melchior var straks interesseret og svarede:

— »Tal med min Broder om det!« Og da Toxen Worm gjorde det, svarede Moritz:

— »Det kan jeg godt tænke mig, men kun paa een Betingelse.

— »Hvilken?« spurgte Worm.

— »At vi straks taber en to—tretusind Kroner!«

— »Etatsraaden mener vel tjener?« forsøgte Toxen Worm at rette.

— »Nej, jeg mener taber, for saa er min Broder straks kureret. Hvis vi skulde gaa hen og tjene, gaar vi blot ind i større Forretninger, og saa taber vi meget mere!«

Moritz Melehior døde i September 1884, og det blev derfor i mange Aar Samarbejdet mellem Moses Melchior, Louis Meyer og Arnold Abrahamson, som kom til at sætte sine Spor i Udviklingen. Vel var Aktieselskabsformen begyndt at vinde Indpas ligesom Andelstanken, men i det Store og Hele var vi endnu i Privatinitiativets Guldalder. Det er de store Købmandsskikkelser, som med deres egne Midler og med Støtte af de store Banker skaber de Foretagender, der efterhaanden faar Samfundsbetydning.

Og som Lederne, ogsaa deres Medarbejdere. I Aarenes Løb har mange af vore ledende Erhvervsfolk faaet deres Uddannelse hos Beckett & Meyer, hvis Kontor stadig voksede. I mange Aar var Sophus Tachau og Hartvig Dessau Firmaets erfarne Prokurister, men midt i Firserne traadte Hartvig Dessau ud for, med Assistance af Beckett & Meyer, selv at begynde som Grosserer i Sukker og Mel. Han blev i 1889 gift med Louis Meyers ældste Datter Anna, Ernst Meyers Tvillingsøster.

Hartvig Dessau var den ældste i den Skare Brødre, som senere blev saa kendt, hvoraf de fire, Hartvig, David (Melchior, Armstrong), Martin (senere B & W) og Benny alle som unge i kortere eller længere Perioder har arbejdet paa Beckett & Meyers Kontor. Fra Firsernes glade Dage erindres ogsaa Frederik Jacobsen, som endnu lever ovre i Argentina, en Broder til afdøde Professor Daniel Jacobsen, Gustav Melchior, som senere blev Assurandør og Kassereren

Ludvig Levy, den senere Medindehaver af Vekselererfirmaet Johannes Henriques & Co. Ludvig Levy blev den, der afslørede Riemenschneiders ofte omtalte Forsøg paa at lave Nationalbankens Pengesedler efter, først og fremmest fordi han havde Øjne i Hovedet, men ogsaa fordi Forretningerne den Gang blev afgjort med Kontanter, hvor vi nu foretager Udbetalingerne med en Check. Endelig maa nævnes Herman Heilbuth.

I 1878 havde Herman Heilbuths Mor en Aften hos Bureauchef Dessau, Rigsdagens tidligste Stenograf, i hvis Hjem Nevøen Hartvig Dessau boede, spurgt Hartvig, om der var nogen Mulighed for, at hendes Søn Herman kunde faa Ansættelse paa Beckett & Meyers Kontor. Herman var sytten Aar den Gang og ansat hos P. Søht & Co., hvis Indehaver, Grosserer Carl Søht, raadede ham til at forsøge paa at komme ind i en større Virksomhed. Herman Heilbuths Far, William Heilbuth, var en anset Agent i Manufakturbranchen, og Slægten har boet her fra Christian den Fjerdes Tid. Børnene i Hjemmet var tidlig grebet af Tidens Ideer i Politik og Literatur, i højere Grad end det den Gang var almindeligt i Købmandshjem. Herman Heilbuth kan derfor have Ret, naar han en Gang har sagt til Benny Dessau, at denne i Modsætning til ham selv var den fødte Købmand.

Herman Heilbuth fik Plads som yngste Lærling paa Beckett & Meyers Kontor i November 1878. Arbejdstiden

var lang. Han skulde møde som den første om Morgenen og være den sidste, der gik, og det blev som Regel sent, fordi Hartvig Dessau, der endnu var ugift, foretrak at tilbringe Aftenerne paa Kontoret. Herman Heilbuth avancerede dog hurtigt og kom ind i Bogholderiet, hvor han endnu arbejdede den Dag i Begyndelsen af Firsørne, da Louis Meyer spurgte ud i Kontoret, om der fandtes nogen, der kunde Fransk. I og for sig kunde unge Heilbuth ikke meget, men da ingen anden kunde noget som helst, meldte han sig som den eenøjede blandt Blinde og blev i denne Egenskab den, der først kom til at føre den nye Gødningsafdelings Korrespondance.

Beckett & Meyer var kommet ind paa Handelen med den saakaldte Fosfatjord gennem Thorvald Schmidt. Schmidt var en brav, ivrig og arbejdsom Mand, rig paa Ideer, men med bristende Evne til at føre Ideerne økonomisk igennem. Naar Thorvald Schmidts Ideer udførtes af forretningskyndige Folk, kunde de give baade smukke og nyttige Resultater, som da Beckett & Meyer udførte de Reformer, som han havde udkastet Tanken til, eller som da Firmaet Sthyr & Kjær ved Oprettelsen af Aktieselskabet Sodafabrikerne og med hans Søn Holger Schmidt som Direktør lykkelig gennemførte Thorvald Schmidts Tanke om moderne Sodafremstilling, den saakaldte Krystalsoda.

Thorvald Schmidt havde været Købmand i Aalborg og tilbragte Aftener og Nætter med at studere kemiske Spørgs-

maal, navnlig vedrørende Gødningsindustri, og det var ogsaa lykkedes ham at komme i Forbindelse med den af Konsul Sass i Aalborg oprettede Superfosfatfabrik, som senere blev til Aalborg kemiske Fabriker og Gødningsfabrik. Det skal have været en udmærket Superfosfat, der blev fremstillet her; men det varede ikke længe. Fabriken gik i Stykker 1878, og Schmidt havde nu dannet sig den Mening, at bløde, meget fintmalede, uopløste Fosfater var et fortræffeligt Gødningsstof, som paa visse Jorder, navnlig Mose- og lette Sandjorder skulde kunne erstatte Superfosfatens vandopløselige Fosforsyre.

Det var dette Fosfat, for hvis Indarbejdelse han fik Louis Meyer interesseret. Der blev købt nogle Skibsladninger fra Frankrig, og de blev fordelt konsignationsvis blandt en Række store, ansete Provinsfirmaer, navnlig Ankerstjerne i Randers og nogle store Tømmerhandlere som I. Lauritzen, Ribe, Elius Andersen, Frederikshavn, I. P. Hjorth i Aalborg m. fl., som Schmidt havde interesseret for Sagen.

Thorvald Schmidt skrev en Piece: »Om Anvendelse af Tørvemel og Fosfatjord i Gødningøjemed«, som Beckett & Meyer lod udsprede i et stort Oplag. Den fremkaldte livlig Polemik i Dagspressen og Landbrugsbladene. Professor V. Stein stillede sig afvisende, og Grosserer Siegfried Rée i Firmaet Güssefeld & Rée angreb Beckett & Meyer og Thorvald Schmidt paa det voldsomste og skrev bl. a. de famøse Ord, møntet paa Beckett & Meyer, om et nyt Eksempel paa »Uvidenhed og hensynsløs Vindesyg«.

Güssefeld & Rée havde overtaget den Superfosfatfabrik paa Amager, som den senere Justitsminister Albertis Broder, Carl Alberti, i 1874 havde oprettet, men som allerede det følgende Aar gik fallit. Desuden produceredes Superfosfat af Owens »Fredens Mølle« paa Amager og i Mundelstrup, opført 1871, af Tuborg Fabriker 1873 og en Tid ogsaa af Øresunds kemiske Fabriker. Paa Tietgens Foranledning var der kommet Forhandlinger i Gang mellem Owen, Rée og Leopold Damm, en Broder til den tidligere omtalte Bankdirektør Peter Nikolaj Damm, som paa det paagældende Tidspunkt endnu var Tietgens Meddirektør i Privatbanken. Leopold Damm var den Gang Direktør for Tuborg. Man enedes om at holde Priser; men dette førte til stor Opstandelse i Landbruget, og Sammenslutningen blev ikke af lang Varighed. Heyman, der i December 1875 var traadt ud af Tuborgs Bestyrelse, vendte i Oktober 1880 tilbage. Tietgen traadte ud, og Heyman opsagde Overenskomsten med de andre Fabriker, for i 1881 at lave en ny femaarig Kontrakt med dem, hvorefter Tuborg mod en aarlig Afgift skulde forpligte sig til ikke at fremstille eller sælge Gødning. Senere i 1884 fik Heyman med Tilslutning af I. C. E. Michaelsen, H. P. Hansen, M. A. Grøn og Rudolph Puggaard, Leopold Damm afskediget, idet han fik fem Aars Vederlag for at gaa.

Det var disse Selskaber, der beherskede Superfosfatindustrien, da Thorvald Schmidt begyndte sin Kamp for de uopløste Fosfater.

I flere Aar kæmpede han for Fosfatjorden; men det førte ikke til store Resultater. Det vilde utvivlsomt have været klogt, om Réé, i Stedet for at have brugt saarende Ord, havde søgt Forstaaelse med Beckett & Meyer, der paa det Tidspunkt maaske nok vilde være gaaet ind paa at afstaa fra at handle med Gødning, naar Réé havde afkøbt dem deres Lager af Fosfatjord til en rimelig Pris, for en vis Værdi havde denne Gødning, brugt paa rette Maade.

Men som det nu stillede sig, besluttede Beckett & Meyer i 1884 at optage en Import af *alle* Sorter Gødning, og da dette faldt sammen med det Tidspunkt, da Tuborgs ovennævnte Kontrakt med Fredens Mølle og Güssefeld & Réé udløb, saa man i de paagældende Kredse i Beckett & Meyers Optræden dette som Tegnet paa, at Tuborg nu gjorde Forberedelser igen til at ville optage Fabrikationen af Gødning. Men man saa galt. Der har aldrig i denne Sag været den ringeste Forbindelse mellem Beckett & Meyer og Louis Meyers gode Ven Heyman.

For at tilbagevise Beskyldningerne, som Réé havde rettet mod Beckett & Meyer, blev der, utvivlsomt paa Foranledning af Thorvald Schmidt, indledet Forhandling med Docenten i Plantefysiologi ved Københavns Universitet, Rasmus Pedersen, et i de Tider meget sjældent Samvirke mellem Videnskab og praktisk Handel. Rasmus Pedersen var den første Lærer i Plantefysiologi i Danmark. Først nogle Aar senere blev han Professor ved Universitetet, og det varede adskil-

lige Aar derefter, før Landbohøjskolen ansatte sin første Plantefysiolog.

Den 27. Maj 1884 skete det, baade i Beckett & Meyers og senere Dansk Svovlsyre og Superfosfatfabriks Historie, betydelige, at Docent Rasmus Pedersen tiltraadte Samarbejdet med en Erklæring, som begyndte saaledes:

»At skaffe Landmændene saa gode og billige Gødningstoffer som muligt er en saa vigtig Samfundsopgave, at jeg har troet ikke at kunne undslaa mig for at bidrage til dens heldige Løsning.«

Det var unægtelig andre Toner, end Siegfred Rée havde anslaaet. De Reformer, det gjaldt om at indføre, bestod i, med fuldkommen Aabenhed, til Bunds at lade de Gødningstoffer, der leveredes, kontrollere, endvidere i den mest betryggende Garanti, en betydelig Prisnedsættelse muliggjort ved en planmæssig Fordeling og ikke mindst en kraftig Propaganda for den rette og mest rentable Anvendelse af Gødningerne.

Beckett & Meyer støttede, før Staten traadte til, de første lokale Gødningstoffer-Markforsøg, som Professor Westermann og Statskonsulent K. Hansen fik i Gang først i Halvfemserne. De lod uddele gratis efter Professor Pedersens Anvisning en lang Række sagkyndige Skrifter i store Oplag, og det var derfor ganske naturligt, at det af Landstinget nedsatte Udvalg angaaende den første Gødningstofferlov søgte Beckett & Meyers Bistand til Lovens Udarbejdelse.

Det er karakteristisk for Tiden, at denne Sag først behandles i Landstinget, og det var en københavnsk Grosserer og ikke en Landmand, som Landstingsudvalget valgte til Formand, og det er karakteristisk for Rækkevidden af Beckett & Meyers Reformer, at man i Gødningsloven, som kom i 1898, ikke turde gaa nær saa vidt med Kontrolbestemmelser, som Beckett & Meyer frivilligt havde gjort allerede i 1884.

Beckett & Meyer var overbevist om, at disse Reformer og denne Propaganda vilde medføre en uhyre Stigning i Forbruget af Gødning til Gavn for Landbruget og følgelig ogsaa for Handelen. De Udenforstaaende baade indenfor og udenfor Firmaet smilede og ansaa Tanken for fantastisk; men den senere Udvikling blev langt mere fantastisk end Firmaets dristigste Forventninger.

Danmarks Forbrug af Fosforsyre, som nu saa godt som udelukkende fremstilles her i Landet, er nu tredive Gange saa stort som i 1884, og af Kvælstof halvtreds Gange. Af Kalisalt, der den Gang overhovedet ikke brugtes her, men som Beckett & Meyer først af alle indførte i Danmark ved i 1886 at overtage Eneforhandlingen for Moritz Fraenckel & Co. i Göteborg, bruges nu cirka en halv Million Sække 40 % Kali. Denne uhyre Stigning af Forbruget af Kunstgødning har medvirket betydeligt til den mægtige Forøgelse af de danske Afgrøder. Siden 1898 er de steget til langt over det dobbelte, nemlig 110 Millioner Foderenheder nu

— Sønderjylland iberegnet — mod 42 Millioner først i Firserne.

Et Folks Forbrug af Kunstgødning pr. ha. dyrket Jord er en god Maalestok for dets Landbrugs Stade. Danmark er i den Henseende nu naaet til Pladsen som Nr. 4 blandt Europas Stater. Kun Holland, Belgien og Tyskland staar foran.

Trods de ovennævnte sunde Principer var det svært for Beckett & Meyer at trænge igennem med Salget. Vel gik Landbrugspressen i Brechen for de nye Reforme, som den varmt anbefalede, men Landmændene var saa ofte blevet skuffet med Hensyn til Gødning, at de stillede sig stærkt mistænksomt overfor det nye, og der var jo ikke som nu en stor Stab af dygtige Konsulenter, der kunde give Raad og Vejledning. Derved trænger nu om Stunder de virkelige Fremskridt hurtigt igennem i det danske Landbrug, maaske hurtigere end i noget andet Land.

K. Hansen, Lyngby, var vel den første Statskonsulent, der interesserede sig stærkt for Gødningerne. Han forstod de Reforme, Beckett & Meyer havde indført, og støttede dem, og han var medvirkende til det afgørende Gennembrud, som en halv Snes Aar efter Starten skete derved, at Beckett & Meyers Virksomhed paa en særlig opsigtsvækkende Maade blev fremhævet og prisbelønnet paa Landmandsforsamlingen i Randers i 1894. Beckett & Meyer fik der den eneste Sølvmedaille, der blev givet for Gødning og tilmed med en for Firmaet meget smigrende Begrundelse,

medens De danske Gødningsfabriker ikke blev præmieret med den Begrundelse, at de ikke havde fremstillet noget nyt ud over det tidligere anerkendte.

Dette følte haardt af Fabrikerne.

Fredens Mølle kæmpede med store Vanskeligheder. Kastrupfabriken var efter Rées Død i 1883 gaaet over til Güssefelds Firma, Emil Güssefeld i Hamborg. Indehaveren, Dr. Otto E. Güssefeld havde i 1891 gennem Overretssagfører Ludvig Simonsen forespurgt Beckett & Meyer, om de vilde købe Fabriken i Kastrup. Men efter en Revision, foretaget af Datidens højtansete Revisor Harald Meyer, og efter Samtaler med Etatsraad Isak Glückstadt, opgav de de med Dr. Güssefeld og Overretssagfører Simonsen førte Forhandlinger af Frygt for, at Prisen 800 000 Kroner var for høj for den nu noget gamle Fabrik. I Efteraaret 1892 gik Kastrup Fabriken saa over til et af Leopold Damm dannet Aktieselskab »Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik« med Damm som Formand og Direktør. Aktiekapitalen blev 700 000 Kroner, hvoraf Dr. Güssefeld fik de 600 000 Kroner som Betaling for Fabriken, derunder vistnok ogsaa Lageret.

Dette Selskab søgte nu, efter det, der var hændt i Randers paa Landmandsforsamlingen, Forhandlinger med Importfirmaet Beckett & Meyer, som paa det Tidspunkt ogsaa solgte en mindre Produktion af Superfosfat, fremstillet af Malden Guano paa en Fabrik i Rødvig, tilhørende Ministeren, Kammerherre Jacob Scavenius paa Gjorslev og ledet

af Thorvald Schmidt. Schmidt skilte der fri Svovlsyre ud af Affaldsproduktet Bisulfat til Fremstilling af Superfosfat; men Schmidt døde 15. April 1898, og Fabrikationen ophørte.

Muligvis har den Omstændighed, at ogsaa her var Beckett & Meyer interesseret i en Gødningsfabrikation, været medvirkende til, at Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik søgte Forhandlinger med Beckett & Meyer.

Der blev da truffet visse Prisaftaler, og Ordningen virkede nogle Aar; men Beckett & Meyer følte sig efterhaanden utilfreds med den og erklærede derefter, at enten maatte der dannes et Selskab, som overtog Salget i Danmark for alle tre Virksomheder, eller ogsaa maatte der kæmpes til den bitre Ende.

Der førtes saa lange og besværlige Forhandlinger mellem Damms meget dygtige Fuldmægtig Siegumfeldt, Louis Meyer og Heilbuth i Louis Meyers Hjem i Kvæsthusgade, som tog Sigte paa, at der skulde oprettes et fælles Salgskontor for de tre Virksomheder: Beckett & Meyer, Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik og Fredens Mølle, og endelig etableredes en Kontrakt om Oprettelsen af Det danske Gødningskompagni, gældende fra 1. Januar 1897.

Dette skulde fortsætte de af Beckett & Meyer indførte Reformprinciper og Samarbejdet med Professor Rasmus Pedersen, der vedvarede til dennes Død i 1905.

Det vanskeligste Punkt havde været, hvilken Del hvert af de tre Firmaer skulde have af det fremtidige Salg. Heil-

buth vidste, at hvor beskeden en Brøkdæl han end vilde forlange som Beckett & Meyers Andel, vilde Siegumfeldt protestere, og han foreslog derfor, at Kontrakten skulde udarbejdes i alle Enkeltheder og underskrives kun med Undtagelse af hver enkelts pro rata Andel. Denne skulde udregnes efter de samlede Mængder, hvert af de tre Firmaer havde solgt de sidste forudgaaende Aar, og disse Tal, som hvert Firma skulde opgive i en forsegleet Skrivelse med Forpligtelse til at lade Bøgerne revidere, skulde danne Grundlaget for den fremtidige Fordeling i femten Aar mellem de tre Firmaer.

Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik antog Forslaget, overbevist om, at de havde solgt langt det meste, og stor var derfor deres Skuffelse, da det viste sig, at Beckett & Meyers Salg havde været 43 %, Svovlsyrens 33 % og Frensens Mølle kun 24 %.

Men baade Siegumfeldt og Heilbuth, der i alle Aarene havde været Lederen af Beckett & Meyers Gødningsafdeling, saa snart efter Gødningskompagniets Dannelse, at det vilde forenkle Administrationen og gøre Gødningerne billigere, om Beckett & Meyers Gødningsafdeling kunde blive smeltet sammen med Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik.

Efter en Række nye Forhandlinger, hvor Beckett & Meyer krævede Afstaaelsessummen for sin Part i Aktier, enedes man om, at Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabriks Aktie-

kapital skulde forhøjes til 800000 Kroner, hvoraf Beckett & Meyer skulde have en Femtedel i Aktier 160000 og i Kontanter 10000 Kroner.

Efter Leopold Damms Død i November 1901 blev Heilbuth og Siegumfeldt Direktører for Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik og købte straks Fredens Møllers Mundelstrup Fabrik for 200000 Kroner, medens Fabriken paa Amager blev nedlagt og Selskabet afviklet. Aktiekapitalen blev nu 1,2 Million Kroner, og den lave Sum, hvortil de Virksomheder Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik, Beckett & Meyer og Fredens Mølle var indkøbt, blev et sundt Grundlag for den videre Udvikling.

Fredens Møllers Aktionærer havde Grund til at være tilfredse. De havde i en lang Aarrække ikke faaet Dividende, og deres Aktier stod meget lavt. Nu fik de efter Salget af den store kostbare Grund paa Amager og af Mundelstrup Fabriken en meget stor Del af Aktiekapitalen tilbage, vist omkring 80 %.

Fredens Møllers Stifter, Englænderen Joseph Owen, en alsidig og frugtbart skabende Købmand, huskes som den, der allerede omkring Midten af forrige Aarhundrede først fremstillede Superfosfat i Danmark, og Beckett & Meyer staar som det Handelshus, der først af alle her i Landet gennemførte sunde Reforme i Gødningshandelen til største Gavn for det danske Landbrugs Udvikling og Ydeevne.

Louis Meyer havde ved sin mærkelige Ro, den, som

han altid bevarede selv under de vanskeligste Forhold, og ved den store Tillid, han fra først af altid viste Heilbuth, den største Betydning for dennes hele forretningsmæssige Udvikling.

Heilbuth har fortalt, at da det saa tidligt som i 1888 blev ordnet saaledes, at Heilbuth som Leder af Gødningss afdelingen skulde have en Fjerdedel af Afdelingens Nettooverskud med 4000 Kroner Minimum, spurgte han, da den første Aarsopgørelse forelaa:

— »Hvem skal revidere Opgørelsen, Herr Meyer?«

— »Revidere — De har jo lavet den!« var Louis Meyers Svar, og derved blev det.

Da Heilbuth første Gang skulde til Udlandet for at gøre Indkøb af Gødning, udtalte han overfor Louis Meyer en vis Frygt for at komme til at gøre Dumheder. Louis Meyer beroligede ham med denne Bemærkning:

— »Gud velsigne Dem for Deres Dumheder. Den, der ikke kan gøre en Dumhed, kan heller aldrig skabe noget, der duer; men Dumhederne skal være i Mindretal, og De maa nødvendig gøre den samme Dumhed to Gange!«

Hvor mange vilde have vist en saadan Overlegenhed, naar Vedkommende selv kunde komme til at betale for den Dumhed, den anden kunde komme til at begaa.

Ved Afstaaelsen af Gødningsevirkningen til Dansk Svovlsyre- & Superfosfatfabrik blev Beckett & Meyer, som tidligere fortalt, udløst med et Beløb paa 160000 Kroner i

Aktier og 10000 Kroner i Kontanter. En af de Dage, da dette var aktuelt, spurgte Louis Meyer Herman Heilbuth:

— »Er det Deres Opfattelse, at De skal have Deres Fjerdedel af Afstaaelsessummen, for De beholder jo Stillingen som Leder?«

Det var vist den eneste Gang, Louis Meyer nogensinde overfor Heilbuth har berørt, hvad der tilkom ham. Heilbuth svarede derfor lidt forlegen:

— »Naar De spørger, Herr Meyer, maa jeg sige, at jeg mener, det bør tilkomme mig.«

— »Jeg er ikke helt enig med Dem; men har De noget imod, at jeg forelægger Onkel Moses Melchior Sagen? Jeg skal netop være sammen med ham i Aften.«

— »Nej, med største Fornøjelse!«

Næste Morgen kom Louis Meyer ind til Heilbuth med et stort Smil, og Heilbuth tænkte derfor ganske naturligt, at Moses Melchior havde givet Louis Meyer Ret, og Louis Meyer oplyste saa:

— »Onkel Moses siger, at der selvfølgelig tilkommer Dem de 25 % af Salgssummen!«

Da Heilbuth fortalte denne Begivenhed, tilføjede han:

— »Jeg kan aldrig glemme Herr Meyer dette. Hvor mange Købmænd havde i et saadant Tilfælde kunnet optræde saa overlegent, elskværdigt og saa kortfattet kunnet afgøre et Spørgsmaal af saa stort Omfang, som dette dog i de Tider var, ikke mindst for mig. Ved saadanne Lejligh-

heder viste Louis Meyer sig som den virkelige grand seigneur.«

Begivenheden viser paa een Gang Louis Meyers stadig meget nære Tilknytning til sin Morbroder Moses Melchior og hans øjeblikkelige Retten sig efter denne i et Spørgsmaal, som gaar paa tværs af hans egne Interesser, og hans personlige Glæde over derfor at kunne vise Heilbuth, som han satte meget højt, sin Anerkendelse.

Aktierne i Dansk Svovlsyre- & Superfosfatfabrik blev efterhaanden meget værdifulde. Arnold Abrahamson og Louis Meyer delte den Aktiepost, som de fik for Virksomheden efter Fradrag af, hvad Ernst Meyer og Heilbuth skulde have. Louis Meyer solgte efterhaanden, som Kursen gik op, sin Part, hvorimod Arnold Abrahamson, der udraadte af Beckett & Meyer nogle Aar senere, beholdt sin og supplerede den, saa han ved sin Død ejede 100000 Kroner i dette Papir, og dem havde han anbefalet Fru Abrahamson at beholde som et godt og solidt Anlægspapir.

Da Kursen paa Svovlsyre-Aktierne under Verdenskrigen 1914—18 længe efter hans Død naede en meget høj Kurs, raadete baade hendes Søn Martin og Louis Meyer Fru Abrahamson til at sælge. Da denne endnu havde Betænkeligheder og derfor spurgte Louis Meyer — ihukommende hendes afdøde Mands Ord — om Louis Meyer nu ogsaa troede, at Arnold Abrahamson vilde have solgt dem til den Kurs, om han havde været i Live, svarede Louis Meyer:

— »Nej, det vilde han ikke! Arnold havde solgt dem længe før!«

Og saa solgte Fru Abrahamson og fik saaledes for denne Aktiepost en meget betydelig Avance.

Alligevel var Gødningsvirksomheden kun et enkelt Led af alt, hvad der i Tidens Løb skabtes fra Beckett & Meyers Kontor, og uanfægtet af alt dette vedblev Firmaet at være det store Kaffeimporthus. I 1891 havde Forretningen vokset sig saa stor, at den ikke længere kunde rummes i Læderstræde. Flere Aar før havde Beckett & Meyer købt den gamle Puggaardske Kontor- og Pakhusbygning, Kvæsthusgade 6, og benyttede Pakhuset; men i 1890 blev den gamle Kontorbygning revet ned, og paa Grunden rejste sig en ny Beboelsesejendom med Kælder, Stue, første, anden og tredje Sal. Der var uendelige Vanskeligheder med Myndighederne — Havnevæsen og Magistrat — for at faa Tilladelse til at bygge saa nær ud til Havnen, navnlig Vinduer ud til Kvæsthusbroen ansaas for utilstedelige; men efterhaanden trak alt sig dog i Lave.

Paa Ejendommens første Sal indrettedes det Kontor, som Beckett & Meyer benytter endnu i Dag, og paa anden og tredje Sal havde Louis Meyer sit Hjem — det Hjem med de mange Børn, som i en lang Aarrække hørte til Tidens mest gæstfrie Huse i København. Børnene fløj fra Reden, men blev ved at komme der med deres Venner og Veninder. Et Par Aar efter at Fru Thea Meyer var afgaaet ved Døden (1908),

blev tredje Salen skilt fra og lejet ud, og herefter beboede Louis Meyer den store Lejlighed paa anden Sal lige til sin Død i 1929.

Kvæsthusgadeperioden begyndte altsaa i 1891 paa et Tidspunkt, hvor Firmaets Forretninger var meget omfattende. En Gang midt i Halvfemserne omtalte Heilbuth en Dag til Louis Meyer, at Firmaets Forbindelse i Esbjerg, Firmaet D. Lauritzen, tidligere J. Lauritzen, Ribe, søgte Støtte til at bygge en Damper paa 500 Tons, for dermed selv at kunne overtage Transporten af sine Træ og Kulkøb, og Beckett & Meyer laante derefter Lauritzen 50 000 Kroner til dette Øjemed mod at faa Part i Overskudet efter de gamle Fanø skipperes System.

Efter at Lauritzen havde givet Burmeister & Wain Bestillingen og under et Besøg paa Beckett & Meyers Kontor omtalte dette, sagde Louis Meyer til Lauritzen:

— »De skulde gaa over paa Børsen og fortælle Tietgen det!«

Lauritzen forstod egentlig ikke hvorfor, men fulgte Louis Meyers Raad og fortalte det til Tietgen paa Børsen.

— »Hvad skal det Skib bruges til?« spurgte Tietgen ham bidsk.

Lauritzen svarede, at Baaden skulde bruges til at laste hans egne Kul og hans egen Trælast, hvortil Tietgen kynisk bemærkede:

— »Det er godt, De ikke vil konkurrere med mig i Eksporten fra Esbjerg, saa sparer jeg at ruinere Dem!«

Lauritzen sagde bagefter til Louis Meyer:

— »Det var vist alligevel godt, at jeg fulgte Deres Raad.«

Beckett & Meyers Samarbejde med Lauritzen antog mere og mere intime Former. Da Dansk Svovlsyre- & Superfosfatfabrik i 1897 overtog Lauritzens Gødningsforretning, forlangte Lauritzen, som nu havde faaet Rederivirksomheden sat paa Aktier, at Dansk Svovlsyre- & Superfosfatfabrik skulde tegne 100 000 Kroner i det nye Rederi, som fik Navnet »Vesterhavet«. Leopold Damm, som endnu paa dette Tidspunkt sad i Ledelsen for Dansk Svovlsyre- & Superfosfatfabrik, vilde ikke; men paa Heilbuths Henstilling gav Louis Meyer Lauritzen Tilsagnet uden at have nogen Forpligtelse til det, et Træk, som imponerede den mere smaat-skaarne Leopold Damm. Igen viste det sig, at Louis Meyer saa rigtigt. Aktierne gav altid Udbytte. Naar andre intet tjente, mødte »Vesterhavet« op med 5 % Udbytte, og gav andre 5 %, fejlede det ikke, at »Vesterhavet« gav 10 %.

Desværre solgte Louis Meyer for tidligt. I 1918 naede Aktierne en Kurs af 2 200 % efter at have givet en Friaktie. Havde Louis Meyer beholdt de 100 000 Kroner, som han havde tegnet i 1897, havde han paa denne ene Post i 1918 tjent over fire Millioner Kroner.

Louis Meyer var Skaberen, som forstod at gribe Chancen og give Ideen Form; men hans Ideer var saa talrige og krævede en saa fortsat Anspændelse af Kapitalkraft, at

han ofte maatte overlade til andre at plukke Frugterne, medens han selv gav sig i Kast med andre Opgaver.

Paa det Tidspunkt, Beckett & Meyer havde afstaaet deres Gødningsafdeling, opsøgte Spritfabriken »Fortuna«s Direktør Fischer dem.

Forhistorien her var, at to farmaceutiske Kandidater, Clausen og Friedrichsen, paa Steins Laboratorium havde opdaget, at man kunde konservere Blod ved Tilsætning af Melasse, hvorved Blod i stor Maalestok kunde benyttes som Kreaturfoder. Der blev udtaget Patent, og et Konsortium havde købt Patentet og paabegyndt en Fabrikation ude paa det gamle Kvægtorv; men Fabriken gik ikke, og Beckett & Meyer havde derefter købt den billigt.

Nu havde »Fortuna« over en længere Aarrække købt Melasse fra »Nykøbing Sukkerfabrik« for af Melassen at lave Spirit, hvilket aabenbart ikke havde givet tilfredsstillende Resultat, og »Fortuna« havde derfor begyndt at lave Foder ved at blande Melassen med Fodermel, men var stødt paa tekniske Vanskeligheder. Desuden havde Sukkerfabriken protesteret, fordi »Fortuna« ifølge sin Kontrakt — efter Sukkerfabrikens Mening — kun maatte bruge Melassen til Spritfabrikation. Melassefoder var begyndt at blive en stor Artikel, og Sukkerfabriken mente derfor at kunne opnaa en højere Pris for Melassen end den, der var aftalt med »Fortuna«.

Sagén var gaaet til Voldgift, og inden Kendelsen endnu var faldet, foreslog »Fortuna« Beckett & Meyer at overtage

den famøse Kontrakt, altsaa risikere, at den blev annulleret, og Beckett & Meyer gjort ansvarlig for Betalingen af den forlangte Erstatning paa 200 000 Kroner.

Men hvis Voldgiften faldt ud til Fordel for »Fortuna«, vilde Beckett & Meyer for en Aarrække opnaa at have sikret sig store Partier regelmæssig fremkommende Melasse billigt.

Beckett & Meyer overvejede og kom til det Resultat, at Sukkerfabrikens Krav ikke var holdbart, og de bestemte sig derfor til at overtage Kontrakten og løbe Risikoen. Da Overenskomsten var sluttet, ytrede »Fortuna«s Direktør:

— »Om jeg forstaar, hvad De vil med den Melasse. Jeg har aldrig kunnet lave rigtig Melassefoder af den, fordi den gærer!«

Men Beckett & Meyer gav ikke op, selvom de som i dette Tilfælde var kommet paa gyngende Grund. De foretog indgaaende Undersøgelser, hvorunder det viste sig, at »Fortuna« opbevarede Melassen i store Gruber ved Havnen i Nykøbing, og disse Gruber var forede med Træ. Efter foretagne Analyser af Melassen fra Gruberne blev det opdaget, at Saltvandet fra Havnen sivede gennem Træforingen, og at her laa Grunden til Gæringen. Da Gruberne var blevet tættnede, blev Foderet udmærket, og Beckett & Meyer anlagde saa en Fabrik ved Gruberne i Nykøbing, og denne fremstillede baade Blodmelasse, Klid og Tørvemelasse.

Voldgiftskendelsen faldt ogsaa ud til deres Fordel; men af Hensyn til Fremtiden valgte de at forlige sig med Nykøbing og betale en højere Pris, mod saa til Gengæld at faa Kontrakten

yderligere forlænget, og Resultatet har været, at denne Afdeling af Beckett & Meyer i Aarens Løb har givet et smukt Udbytte.

Mange Aar forinden, allerede i Maj 1883, havde Moses Melchior, Louis Meyer og Arnold Abrahamson i Forening overtaget en Fabrik ude paa Tagensvej med tilhørende 10000 Kvadrat Alen Areal. Med et Maskinanlæg konstrueret af en Smedemester Andersen, der var Værkfører paa Fabriken, havde Grosserer Steen-Møller nogle Aar før paabegyndt en Fabrikation af Hestesko ude paa dette Fabriksanlæg, og Virksomheden bar Navnet »Kjøbenhavns Hesteskofabrik«. Da det rygtedes paa Børsen, at Konsortiet vilde overtage Fabriken og lave Hestesko, hviskede vittige Hoveder, at »Louis Meyer altid havde mange Jern i Ilden«.

Og det blev de første ti Aar meget dyre Jern, idet Konsortiets Deltagere samlet i disse ti Aar havde tabt circa 300000 Kroner paa Driften. Smedene vilde ikke bruge maskinsmedede Hestesko, og Lederen af Fabriken, en Kaptajn Leerbeck, kan ikke beskyldes for at have været udpræget heldig, da han i en Brochure fortalte Smedene, altsaa dem, han skulde have som Kunder, at de ikke forstod sig paa at lave Hestesko. Til sidst var Fabriken kun een Maaned i Drift af Aarets tolv Maaneder, og to veltjente Funktionærer var mere end tilstrækkelig til at kontrollere, at Forretningen ikke gik.

Det gik saa vidt, at Moses Melchior paa Grund af det stadig voksende Underskud tilbød at kvitte sin Part og indbetale yderligere femogtyvetusind Kroner mod saa at være ude

af det, hvad Louis Meyer var villig til at gaa med til, men da Arnold Abrahamson havde Betænkeligheder, ønskede Louis Meyer ikke at være den, der alene accepterede. Da Bladet efter ti Aars Modgang endelig vendte sig, fik ingen af Deltagerne mere Grund til at beklage sig. Fabriken har gennem Tiderne været et udmærket Aktiv.

Da Forholdene begyndte at bedre sig for Hestesko-fabrikens Vedkommende, anlagde Beckett & Meyer og Konsul Ollendorff i Aarhus en Kartoffelmelsfabrik ved Silkeborg efter de mest moderne Principer; men Fabriken kunde ikke give Overskud. Melet skulde konkurrere med det hollandske Kartoffelmel; men skønt den almindelige Opfattelse var, at det maatte kunne betale sig at dyrke Kartoffler i Jyllands mest magre Egne, holdt den ikke Stik. Dels faldt Prisen paa Melet, og dels vilde Bønderne ikke tegne det Areal, som var nødvendigt, og da man søgte en Toldbeskyttelse paa 2 Øre pr. Kilo, blev den nægtet. Til sidst var der derfor intet andet at gøre end at nedlægge Fabriken og tage Tabet, der for øvrigt kun var lille.

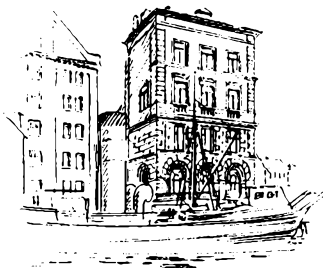
Bedre gik det med et Kaffebrænderi ude i Frihavnen, som mange Aar blev drevet sammen med det kendte Firma Sthyr & Kjær. Da dette Firma overgik til et Aktieselskab, overtog det nye Selskab Brænderiet og købte Beckett & Meyer ud.

I Begyndelsen af dette Aarhundrede — efter at Arnold Abrahamson var traadt ud af Firmaet — gik Louis Meyer ind i et Konsortium med Emil Vett, B. Muus & Co. og Grosserer

Petersen, den daværende Indehaver af Firmaet Petersen & Albeck. Konsortiet var dannet til Udnyttelse af et Patent paa en Malkemaskine; men det havde kun Skuffelser, skønt Maskinen efterhaanden arbejdede godt. Tiden var endnu ikke moden; men Eftertiden viste, at man havde set rigtigt.

Saa sent som i 1920, da Louis Meyer var højt i Halvfjerserne og hans Søn Ernst allerede mange Aar havde været Kompagnon i Firmaet, begyndte Beckett & Meyer en Brillglasfabrik. Firmaet raadede paa det daværende Tidspunkt over stor disponibel Kapital og kunde derfor tillade sig at begynde paa at løse en Opgave, som forekom lovende og som, om Løsningen var faldet heldigt ud, vilde have været en Landvinding for dansk Industri.

Desværre blev det en stor Skuffelse, ikke fordi de fremstillede Glas ikke duede; men Konkurrencen fra Tyskland var meget skarp og Priserne, der kunde opnaaes, ikke saa lidt under Fremstillingspriser. Fabriken maatte derfor opgives i 1928, men ogsaa i dette Tilfælde og saa sent i Louis Meyers Liv finder vi stadig som den røde Traad hans Skabertrang.

Kvæsthusgade 6

HJEMMET

Forud er skildret den Skaberkraft, der boede i Louis Meyer, og som utvivlsomt bragte ham saa vidt som Købmand; men Billedet af ham vilde blive skævt, om hans og Fru Thea's Liv sammen med deres Børneflokk ikke forsøgtes belyst. Det var jo netop indenfor det Hjem, som Fru Thea og han byggede op, at hans Skaberkraft fik sin Næring og Udvikling. Det var først og fremmest for det, han stadig kæmpede.

Louis Meyer og Fru Thea blev tidligt gift, og et lille Hjem kan vokse hurtigt. Vi har fulgt det fra den beskedne Begyndelse i den lille Lejlighed i Store Kirkestræde til lidt større Forhold paa Gammel Strand og endelig til Læderstræde 11, hvor Familien førte et noget større Hus og havde sin Omgang mellem Slægtninge og ligestillede Venner. Vi har hørt om »Bagergaarden«, hvor Louis Meyers Forældre laa paa Landet, og i Nærheden af denne, lidt sydligere paa Søsiden, laa en yndig Villa, som hed »Rosendal«. Endnu medens de ældste Børn var smaa, købte Louis

Meyer den, og i Perioden 1870—1880 boede Familien her hver Sommer.

Klampenborg var i de Tider det nordligste, københavnske Familier som Regel kunde tænke sig som Sommeropholdssted. En lille Jernbane, oprindelig Privatbane, med Afgangstation fra København i Gyldenløvesgade omtrent paa Hjørnet af Vester Farimagsgade løb over Nørrebro, Hellerup, Charlottenlund ud til Klampenborg. Den og saa Sunddamperne, som gik langs Kysten fra Havnegade, var de Trafikmidler, den Tids københavnske Landliggere var henvist til.

Klampenborg var yndig og dog mondæn. Landliggerfruer med Tournurer besøgte hverandre i Formiddagstimerne, medens Børnene gik i Skole inde i Byen og Mændene sad paa deres Kontorer og arbejdede. Man laa paa Landet for Børnenes Skyld, men ogsaa fordi ens Omgangskreds gjorde det.

Lad »Bagergaardens Have« endnu i Dag staa med Barnsdomsmindernes sælsomme Magt, saa har ogsaa Somrene paa »Rosendal« deres Erindringer. Her var Louis Meyer og Fru Thea de unge Forældre. Her blev den Hjemmets Tone anslaaet, som først sent forstummede og hvis Efterklange de, der stod Familien nær, endnu fornemmer.

Den travle Købmand, som Louis Meyer var gennem hele sit lange Liv, er aldrig traadt over sin egen Dørtærskel uden at se andet end Glæde om sig.

Der foregik altid noget indenfor dette Hjems Omraade

og altid noget, der kaldte Munterheden frem, selv naar det var de rene Spilopper, som da Albert klippede Haarene af Viggo og gravede dem ned i en Plæne i Haven i det Haab, at de vilde gro op af Jorden næste Sommer. En Flok raske Drenge og en Skare raske Smaapiger havde Hittepaasomhed; men hverken gale Streger eller lystige Paafund efterlod nogensinde saa meget som en Sky paa den blaa Himmel, der bredte sig over det store Hjem.

Egentlig kunde Louis Meyer personlig vel ikke have nogen større Glæde af at ligge paa Landet. Han sad paa sit Kontor Klokken 9 om Morgenen og tog først ud om Aftenen ved Syv-Ottetiden. Om Sommeren spiste han Middag hos Kett paa Østergade, en af Tidens mondæne Restaurant'er. Han ændrede nødig sin Menu, der altid lød paa Bøf og Jordbær, saalænge disse overhovedet var at faa.

Til en af Sommerens staaende Oplevelser hørte en aarlig Skovtur til Søllerød, Holte eller et lignende af Omegnens Udflygtssteder. I to Charabancs med Familiens fire Tjenestefolk, nogle Fætre og Kusiner tog hele Familien, anført af Fru Thea, paa Heldagstur medbringende Frokost og Middag i Charabanc'ernes Magasiner eller Oplagsrum under Sæderne. Først naar Tidspunktet kom, hvor der skulde spises Middag, stødte Louis Meyer til inde fra Byen. I sin oprindelige og traditionelle Udførelse blev Skikken først opgivet, da »Rosendal« blev solgt og Skodsborgperioden

begyndte. Da ændredes Programmet saaledes, at det kun blev Tjenestefolkene, som gennem mange Aar havde deres aarlige Skovtur.

Forholdet mellem Tyende og Herskab var den Gang helt anderledes end nu. Det Meyer'ske Hjem var utvivlsomt det, der kaldtes et Herskabshjem, hvor der holdtes flere Tjenestefolk, Kusk, Tjener og senere Chauffør foruden de kvindelige, Kokkepige, Stuepige og i Perioder endog to Ammer. Fru Thea kunde holde sine Folk i Aarevis. De sluttede sig til Familien, delte Hjemmets Sorger og Glæder, og Herskabet stod for dem i Tidens patriarkalske Skær. Det hændte, at der baade faldt og blev givet en Opsigelse; men som oftest blev den trukket tilbage og alt glattedes ud. Misstemninger var aldrig af lang Varighed.

I 1880 solgte Louis Meyer »Rosendal« og købte Frederik den Syvendes tidligere Spisesalsbygning, hørende til Skodsborg Slot, og med denne den til Slottet hørende meget store Have. Ejendommen gennemgik en stor Ombygning, inden Familien flyttede ud som en af de første københavnske Familier, der laa paa Landet saa langt fra Byen.

Haven var stor, dejlig og gammel. Den bredte sig over et Areal paa tre Tønder Land med sine Drivhuse, hvor der blev drevet Ferskner, Druer og Marechal Niel Roser frem. En fast Gartner havde egen Bolig derude, og i Stalden stod to Heste og i Remisen en Landauer og en Charabanc. Børnene havde i disse Omgivelser en ideel Tumble-

plads. Endnu erindres Navnene »Elverhøj« og »Mejeriet«, ja, et vittigt Hoved døbte det »Tol(v)støj«, Navne, som Louis Meyers Ejendom blev kaldt Mand og Mand imellem, og Familien spillede mange Aar en Rolle i Fortidens idylliske Skodsborg.

Efter endt Ombygning flyttede Familien første Gang ud til de nye Omgivelser i Foraaret 1881, og som Indvielsesfest fejrede her Louis Meyers Søster Galathea og hendes Mand Grosserer Salomon Hertz deres Sølvbryllup den 4. Juni 1881. Salomon Hertz drev mange Aar en stor Agenturforretning, kendt under Firmanavnet S. Hertz & Co. paa Gammel Torv.

Men den straalende Optakt ændredes brat. En Difteritisepidemi brød kort efter ud i Skodsborg, og Sygdommen var den Gang, inden Serumbehandlingen endnu var kendt, frygtet for sin store Dødelighed. Fru Thea og flere af de mindreaarige Børn blev smittet, Fru Thea i saa høj Grad, at Lægerne længe tvivlede, om hun vilde komme over det. Et af Børnene, den to-aarige Emil, blev Offer for Sygdommen og døde. Skodsborg blev skyet, og kun de to Bedstemødre, Fru Sofie Meyer og Fru Poulina Friedländer, Moses Melchior og Louis Meyers ugifte Søster Charlotte dristede sig til Skodsborg i denne triste Periode.

Men ogsaa den fik en Ende, og fra dette Tidspunkt og helt op til 1906 var Ejendommen i Skodsborg Familiens Sommeropholdssted. Mange er gaaet ud og ind ad dens

Døre ude i Skodsborg, og mange Minder knytter sig til hver Plet i den gamle Have, ikke alene for Børnene, men ogsaa for disses mange Venner og Veninder.

Som den stærkt optagne og travle Forretningsmand, Louis Meyer var, kunde han ikke selv tage sig af sine Børns Opdragelse. Det var Fru Thea, som havde Indflydelsen over dem, og hendes Haand, der ledede det store Hjem. I hendes Liv var Louis Meyer altid den første. Naar han efter sin Middag i Læderstræde lagde sig et Øjeblik paa Sofaen i Spisestuen, vovede ingen at betræde den; og samtidig vaagede Fru Thea strengt over, at ikke en Lyd fra tilstødende Værelser trængte ind og forstyrrede ham.

Ham var det, der hver Dag efter sin Middag fik en hel Appelsin, omhyggeligt og egenhændigt pillet af Fru Thea, medens kun en kvart Appelsin blev tildelt hvert af Børnene, og den maatte de selv pille.

Der gik mange Appelsiner i det store Hus og saa mange, at de blev købt i Kassevis hos Trier & Goldschmidt. Fru Thea var altid en stor og omhyggelig Administrator for sit store Hus, som var et baade flot og gæstfrit Hus, men aldrig blev noget ødselt Hus.

Det var hende, som var den første, der hver Morgen stod op og vækkede hele Huset. Naar Børnene viste sig, sad hun for Enden af det store Spisebord, skar Brød og smurte selv Skolemaden til alle de skolesøgende Børn, og

hun bestemte, hvilket Paalæg skulde lægges paa Rundtenommerne. Paalæget var godt og solidt, men kunde aldrig karakteriseres som ligefrem lækkert. Ethvert Fraadseri var bandlyst.

Hun købte stort ind, fordi Huset var stort og der var mange Munde at mætte, og intet blev leveret til Huset, uden at Fru Thea selv først personlig havde inspiceret det. Smørret blev leveret af en af Tidens kendte Smørhandlere, som hed Nybølle. Fru Thea købte en Otting ad Gangen — en Bøtte svarende til Maalet —, og naar Bøtterne bragtes op fra Gaarden, prøvesmagte Fru Thea, før hun endelig bestemte sig.

Husets Slagter var det endnu eksisterende Firma Sophus Arildsen, og den Steg, der blev leveret til det Meyer'ske Hus, var ikke alene stor, men blev ogsaa leveret med det mindst mulige Kvantum Ben og Knogler. Ellers hændte der den ulykkelige Slagter alt mulig forfærdeligt. Men da Fru Thea var en baade stor og trofast Forbruger, maatte den Oksesteg, der kom paa Bordet i det Meyer'ske Hjem, blive Stegen over alle Stege.

Ogsaa ude paa Skodsborg udfoldede Fru Thea's Dygtighed som Husmoder sig. Hun interesserede sig levende for Haven, og foretog daglig en Runde med Gartneren.

En Dag om Aaret bælgede hun Ærter sammen med alle Børnene og sine Tjenestefolk. Var Vejret godt, foregik det i et af Havens store Lysthuse, ellers i Spisesalen. Det

var en Festdag, og den fastsattes altid paa en Dag, hvor Konditor Richardt i Hovedvagtsgade havde Vogn opad Strandvejen. Medens hele den store Flok og hun selv ogsaa bælgede Ærter, reciterede hun efter Hukommelsen Tidens yndede poetiske Arbejder som f. Eks. H. P. Holst's »Den lille Hornblæser«, Erik Bøgh's »Nordstjernen« eller H. C. Andersen. Var hun færdig med det ene Digterværk, men ikke med Bælgningen, gav hun sig trøstigt i Kast med det næste.

Den, der havde bælget flest, fik først Lov at vælge af Richardt's Kager, men det, der laa bag Bælgningen var, at Fru Thea selv konserverede sine Ærter for at have Ærter hele Aaret, og den Dag, det foregik, tilkaldtes Blikkenslager Wulffsberg ovre fra Lyngby. Efterhaanden som Daaserne fyldtes, loddede han dem til.

Havens Aspargesbede var ogsaa Genstand for hendes stadige Omhu, en Omhu, som ikke altid gav tilfredsstillende Resultat, fordi Jorden i Skodsborg ikke var egnet til Aspargesdyrkning. For at bøde paa denne Ulempe havde nogle af hendes mere uvorne Børn en Gang fundet paa at købe nogle Pund tykke Slikasparges og sætte dem rundt i Aspargesbedet.

Mærkelig nok gik baade Fru Thea og Gartneren intet anende paa de nye og vidunderlige Asparges. Endelig var deres Anstrengelser blevet kronet med Held. Da Børnene længe efter afslørede Sandheden, havde hun for en Gangs Skyld svært ved at finde det morsomt.

I Familien gik alt efter en Snor. I alle Aarene, inden Kystbanen førtes igennem, maatte man i Skodsborg staa ekstra tidligt op for at naa Toget ind til København fra Klampenborg.

Hver Morgen Klokken Halvotte startede derfor Louis Meyer med sine mange skolesøgende Børn, han selv med de yngre siddende i Charasbanc og de større Sønner paa høje Bicykler med det forreste uhyggelig store Hjul og det bageste til Gengæld meget lille Hjul.

Det var Cyklernes første Dage, hvor man brugte disse langtfra ufarlige Bicykler. Først efterhaanden kom de lave Cykler frem, først Skærveknuserne, hvis Hjulringe bestod af ganske tynde Gummiringe. Skærveknusernes Ringe blev efterhaanden sværere, de saakaldte Cushonringe, og først tilsidst naaede man frem til at faa Gummiringe, som var oppumpede.

Undervejs ned ad Strandvejen samlede Louis Meyer saa Venner og Bekendte op, som ogsaa skulde ind med det tidlige Tog. Alt foregik med saa stor Præcision, at det den Gang hed sig, at Strandvejsfamilierne stillede deres Ure efter, naar den Meyer'ske Kavalkade passerede.

Et Par Minutter før otte svingede de alle op foran Klampenborgs gamle Stationsbygning, som endnu ligger over mod Skoven, og først saa kunde Toget gaa. Dette var Regelen; men Undtagelsen bekræfter som bekendt Regelen. En eneste Gang hændte det virkelig, at Familien

Meyer var forsinket. Stationsforstanderen, Løjtnant Lissner, alle Landliggeres Ven, kunde simpelthen ikke tænke sig at afsende Toget uden Louis Meyer og hans Følge. Til sidst maatte han ringe Afgangssignal, og netop i samme Øjeblik viser Kavalkaden sig dér, hvor Vejen drejer ned til Stationen. Resolut stoppede han Toget, og alle kom med; men det fatale skete, at en Medrejsende fik ondt af denne Favorisering og indgav Klage med det Resultat, at Stationsforstanderen hentede sig en Reprimande. Tilbage bliver staaende et Billede af, hvor rørende Forholdet i Firserne var mellem Banen og Landliggerne.

De ny opdukkende Cykler var ogsaa et Problem for Mødrene den Gang. Fru Thea's erfarne Moderøje observerede tidligt, da Drengene begyndte at benytte Cykler, at det gik katastrofalt ud over Bagdelene i deres Benklæder. Resolut købte hun derfor hos sin Svoger, Louis Meyers Broder, Sally, som handlede med Læder, et Antal Læderbagdele, som blev paasyet Drengenes Bukser og som kostede dem mange Drillerier fra Kammerater, hvis Mødre ikke ligesaa hurtigt havde opfattet Læderets buksebevarende Egenskab.

En stor Børneflokk havde Fru Thea om sig, og der var Børn paa alle Alderstrin. Alle elskede de hende og saa op til hende. Thea Meyer med sine Dreng og Louis Meyer med sine Døtre klædte hverandre hver paa sin Vis og havde deres særegne Charme. Thea Meyer, som i sin Ung-

dom havde været smuk, var med Aarene og efter mange Barnefødsler blevet noget svær; men Charmen og Humøret beholdt hun stedse. Hun kunde være streng overfor sine Børn, kunde endog revse dem; men det var kun ganske undtagelsesvis, at hun kunde faa sig selv til at klage over dem til deres Far, som saa i det sjældne Tilfælde maatte optræde.

Han havde en besynderlig og effektiv Fremgangsmaade. Selvom den paagældende Synder endnu ikke var kommen ud over Barnealderen, talte han til deres Æresfølelse og kunde udtrykke en Forbavselse og det for ham ganske ubegribelige i, at et »voksent« Menneske kunde opføre sig overfor sin Mor, som den paagældende havde gjort. En Bebrejdelse fra Louis Meyer i denne Aand havde altid den tilsigtede Virkning og drev Skamrødmene op i Synderens Kinder. Nu gik Brøden op for ham i hele sin Udstrækning.

Fru Thea var eminent dygtig. Hun passede Børn, sin Mand og et stort Hus. Intet Øjeblik var hun ledig. De travle Hænder hvilede aldrig. Hun filerede, broderede og syede Dagen igennem. Hendes Arbejder var berømte, og det er uforstaaeligt, at hun fik Tid til alt dette, for Aftenerne — naar Kontoret var lukket — tilbragte hun hyppigt sammen med sin Mand ved Spillebordet. Heller ikke Teatrene forsømte de, lige saa lidt som andre københavnske Familier den Gang. Louis Meyer og Fru Thea sad altid paa en af

Thea Meyer med de 6 Sønner

Louis Meyer med de 5 Døtre

de forreste Rækker, men Drengene maatte tage til Takke med Galleriet. Der skulde være Mening i Galskaben.

Det var fra sin tidligste Begyndelse et meget levende Hus. Louis Meyer havde megen Humor, og hans Udtryksform var saa særegen, at naar en og anden af hans Bemærkninger gengives mange Aar efter og sagt paa hans ganske bestemte Maade, ser man ham lyslevende for sig.

Ved Siden af sin store Dygtighed i Hjemmet besad Fru Thea en Hjertevarme, som besejrede alle, hun kom i Berøring med. Som Rimsmed arbejdede hendes Hjerne med fantastisk Hurtighed. Hun ligefrem rystede Rimene af sig paa samme Maade, som andre udtrykker sig i Dagliglivet. Naar hendes Børn som voksne var paa Rejser, sendte hun dem Rimbrev, hvor Rimene var kastede hen over Arkene som i en Leg.

De førte Hus, og selv paa et Tidspunkt, hvor flere af deres Børn havde stiftet Familie, fra 1891 — da Kontoret og Hjemmet flyttedes til Kvæsthusgade — kendtes det ikke, at Børnene ikke kunde tage jævnaldrende Venner, Fætre eller Kusiner med sig hjem. Der var en evig Strøm af Ungdom gaaende ud og ind ad deres Døre. Naar man kom uanmeldt, fik man ganske vist heller ikke andet end det, Huset bød paa; men til Gengæld var Festerne, Børnebatter, unge Bletter, Middagsselskaber eller Familiefester uforglemmelige.

Der var Stemning over Hjemmet, naar de store Værelser

laa badede i Lys og fyldt med selskabsklædte Gæster. Man slog sig løs, og Bordet var fyldt med Overraskelser, ikke alene de rent kulinariske, men med smukt udførte og illustrerede Menuer, Bordpynt, Knallerter, Tryksager. En særlig Faktor var Selskabssangene, som forskellige Familie-medlemmer var Mestre i at skrive. Naar Louis Meyers Søn, Bogtrykker Holger Meyer, igennem mange Aar har skrevet en Række Festsange til f. Eks. Handels- og Kontoristforeningen, følger han blot en Tradition i Familien, som i al Fald kan føres tilbage til Louis Meyers Broder, den tidligere omtalte Grosserer Sally Meyer, hvis Sange — naar de læses i Dag — i deres præcise Form og paa de gamle Melodier har en særlig Duft og giver et yndefuldt Billede af hine fjerne Dage.

Som en Prøve gengives hans Sang, skrevet til Louis Meyers ældste Datter Annas Bryllup, da hun den 6. Maj 1888 blev gift med Grosserer Hartvig Dessau, der tidligere er omtalt som Prokurist hos Beckett & Meyer. Sangen blev sunget paa Melodien: Den Skjønne gaar ind i sit attende Aar, og lyder som følger:

I Midten af Byen, i »Strandens Kvarter«,
ligger Grossererens Gaard.
Man tydeligt nok paa Facaden ser,
at den skal pudses iaar.
I Gaarden staar Vogne og Kasser og Tønder
og Ølflasker slaet itu;

naar Spillet om Morgenens tidligt begynder,
gaar Kaffen tilvejs i et Nu!
Mens Louis i Stuen, fra Dagen gryr,
paa alle Commis'erne holder Styr,
Thea! Thea
har travlt med sit Filetguipur'!

Mens Louis om Morgenens Mæglerne »ta'er«,
(han gi'er dem gerne et Bud,)
han Mærkerne alle i Hovedet har,
dem som gaar ind og gaar ud. —
See dog, hvilken Masse af Bøger, Papirer,
som ligge saa pænt paa hans Bord,
mens oppe i Glasset en Rose, der spirer,
fra Skodsborgs, den frugtbare Jord;
om Aft'nen han gerne til L'homberen tyer,
mens Thea, hun sidder og syer og syer,
Thea, Thea
har lært at sy Filetguipur'!

Om Morgenens Thea, det veed I jo nok,
staar op, mens Himlen er rød.
Hun smører til hele sin talrige Flok
daglig et otte Punds Brød,
og kommer saa Tiden, da Kjolen og Hatten
skal kjøbes, De gjætter jo let,
hun køber dusinvis og nyder Rabatten
ved Udsalg hos Wessel og Vett.
Naar hjem hun saa kommer, i Rammen hun flyer,
saa flittig hun sidder og syer og syer,
Thea, Thea
kan lære dig Filetguipur'!

I Huset gaar alting saa fredeligt til
mellem Store og Smaa!
(Skjønt Albert jo næsten har været paa Spil,
førend han ret kunde gaa).
De Ell've skal spille og danse og svømme,
og Haaret skal klippes iblandt,
men Thea jo holder det hele i Tømme,
det gør hun min Sandten brillant. —
»Hør Ville, hvis ikke du snart dig dyer!«
Hun raaber, imedens hun syer og syer,
Thea, Thea
er Mester i Filetguipur'!

Se Louis, hvor pyntet idag han ser ud!
»Meyeriet« har Fest!
Thi Anna den ældste Datter staar Brud,
idag kun Glæden er Gjæst.
Alt Sange og Taler har ønsket til Lykke
og hædret det nygifte Par,
Saa nødigt jeg længer vil Stemningen trykke,
skjøndt meget at sige jeg har!
Jeg ønsker dem Solskin med smaabitte Skyer,
men se dog paa Thea — ej me'r hun syer,
Thea, Thea
er færdig med Filetguipur'!

Louis og Thea Meyer var straalende Værtsfolk, hun, med sit lunerige, charmerende Væsen, han med sin uadskillelige Cigar og den fremragende Kortspiller baade i L'hombre og senere, da Bridgen i Begyndelsen af dette Aarhundrede kom, i denne.

Tidligt lærte deres Børn at haandtere Spillekort og deres Svigersønner mødte ogsaa senere op som regelmæssige Partnere ved Spillebordene. For de yngste i Familien, Børnebørnene, blev det en Ære at blive placeret ved Spillebord med deres Bedstefar, Louis Meyer, og et af dem fortalte for mange Aar tilbage, da hun var purung, at det var irriterende at spille Kort med Morfar — Louis Meyer maa den Gang have været i Halvfjerserne —

— »Bedstefar véd altid, hvilket Kort vi hver især sidder med til sidst!«

Eller som da han sagde til sin Søn Otto, da denne en Gang som Makker med ham havde gjort Modstanderne Store Slem,

— »Du spiller skidt, min Dreng!«
og da denne saa spagfærdigt indvendte, at man dog ikke kunde opnaa et bedre Resultat end Store Slem, svarede:

— »Det kunde være gjort nemmere!«
og saa straks viste det.

Hvis han, saa længe Børnene havde været mindre, ikke havde taget sig videre af deres Opdragelse, blev han — efterhaanden som de blev ældre — den, som utrætteligt interesserede sig for deres Udvikling og fulgte deres forskellige Virksomheder med rørende Omhu.

Da hans Søn Otto som ung skulde uddannes som Ingeniør i Elektroteknik i Tyskland, fulgte hans Far ham

til Bestemmelsesstedet for personligt at overbevise sig om, at han blev anbragt forsvarligt.

Undervejs gjorde han i Kupeen Otto opmærksom paa en Medrejsende, om hvem han fortalte en hel Roman og blandt meget andet, at han hed det samme som Otto. Louis Meyer forklarede, hvorledes han, ved at se paa denne Mand, havde kunnet drage alle disse mange forskellige Slutninger om ham, og paaviste nu overfor Otto, hvor vigtigt det er her i Livet, at man lægger nøje Mærke til alt, saaledes som han altid havde gjort, og nu f. Eks. i dette Tilfælde ogsaa havde gjort overfor denne Medrejsende, hvis Bagage laa deroppe. Man skulde altid bruge sine Øjne! Der stod Otto Meyer paa den. Louis Meyer gjorde en betegnende Gestus op mod Kufferten, hvortil Otto tørt bemærkede:

— »Ja — den Kuffert tilhører nu mig!«

Louis Meyer var den, der morede sig bedst over at have holdt dette Foredrag under en fejlagtig Forudsætning. Han var overlegen nok til at se det komiske i en af ham selv begaaet Fejltagelse, og han havde den lykkelige Evne under alle Forhold at kunne bevare sin Autoritet og dog være Kammerat og Ven med sine Børn.

Han var først og fremmest Købmand, og derfor maatte han opfatte alt, hvad hans Sønner og Svigersønner havde for som noget, han maatte tage sig af og hjælpe frem, og han gav Raad og Bistand, saa ofte Situationen krævede det,

og fulgte deres Gerning til mindste Enkelthed. Betegnende for hans Børns Opfattelse af denne Side hos ham er en Devise, lavet ved en Nytaarsfest i Hjemmet. Den lød saaledes:

Louis Meyer sig ikke dyer,
før det regner med Sodavand paa Viggos Paraplyer*)

Familien stod vel i sit smukkeste Flor i Aarene omkring Aarhundredskiftet, hvor de frejdige unge Piger og raske unge Fyre med deres statelige Forældre var kendt og afholdt rundt i Byen. Politibetjentene, som patrouillerede i Nyhavn, kendte Husets unge Døtre og vaagede over, at de uantastet kunde passere Kippernes maritime Publikum paa Vej til og fra deres Hjem i Kvæsthusgade.

En særlig Plads i Hjemmet havde Husets yngste Søn Wilhelm, og den beholdt han altid. Han var den fødte Hjerteknuser og sin Mors Kælebarn og kunde tillade sig alt fra den Dag, han som tre Aars Purk, der endnu ikke kunde tale rent, havde anbragt sig i samme Stol som Fru Thea.

— »Generer mig dig?« spurgte han skælmsk, og da hans Mor indrømmede, at det gjorde han, svarede han uforknytt:

— »Saa sku' dig flytte dig!«

Og denne Evne til at faa andre til at flytte sig, naar de stod i Vejen for ham, havde han fremfor nogen.

Som sekstenaarig ungt Menneske skulde han have en Kontorplads, og Louis Meyer talte derfor med Grosserer

*) Viggio havde en Paraplyfabrik, Svigersønnen Chr. Gericke var Direktør for en Sodavandsfabrik.

Albert Berendsen, Chefen for det nuværende Aktieselskab Sophus Berendsen, og en Broder til den for faa Aar siden afdøde Folketingsmand og Toldinspektør Ivar Berendsen. Albert Berendsen var en af Datidens kendte Skikkelser, ligesom sin Broder Ivar et ualmindeligt klart Hoved, en af den frisindede Gruppes bedste Folk indenfor Handelsstanden.

Aftalen mellem Louis Meyer og Albert Berendsen blev, at den unge Vilhelm Meyer først skulde henvende sig personlig paa Albert Berendsens Kontor. Efter et Par indledende Bemærkninger spurgte Albert Berendsen den unge Mand, om han kunde regne.

— »Jo, jeg regner udmærket, Herr Berendsen!«

— »Hvad er 17×19 ?«

Men da Vilhelm tog Papir og Blyant frem, spurgte Albert Berendsen:

— »Er det nødvendigt? Det kunde jeg gøre i Hovedet, da jeg var til!«

— »Det kunde jeg ogsaa den Gang!« kom det omgaaende fra den unge Vilhelm, og Albert Berendsen blev saa imponeret af hans kvikke Svar, at han straks gav ham Pladsen og sagde:

— »Dem beholder jeg!«

Sagen var i Orden, og fra sin beskedne Lærlingeplads arbejdede Vilhelm Meyer sig i Løbet af kort Tid op til at blive Albert Berendsens Privatsekretær.

Senere fik han Plads i Antwerpen, og ogsaa her forstod han at gøre sig afholdt i alle Kredse, selvom hans Løn var saa lille, at Louis Meyer maanedlig maatte sende ham Tilskud og derfor stillede det Krav, at Vilhelm skulde aflægge Regnskab til sin Far for sine Udgifter.

Da Tidspunktet nærmede sig, at han skulde tilbage til Danmark, skrev han til sin store Broder Ernst, som allerede den Gang var knyttet til Beckett & Meyer, og bad ham udenfor Regnskabet sende sig 100 Francs, som han havde brugt og i det famøse Regnskab posteret som Udgift for en Regnfrakke. Naar han nu kom til København, maatte han i alt Fald kunne fremvise Regnfrakken. Ernst Meyer fortalte Historien, som den var, til sin Far, og Louis Meyer gouterede den, anviste de 100 Francs, som Ernst Meyer saa sendte til Vilhelm.

Da Vilhelm Meyer dukkede op i København, var der naturligvis ingen Grænse for den sarkastiske Opmærksomhed, Louis Meyer viste Regnfrakken. Det var en rigtig Regnfrakke!

Omkring Aarhundredskiftet kom han paa Kontoret hos Moses & Søn G. Melchior. Moses Melchior var paa det Tidspunkt Husets Seniorchef. Han døde først i 1912. Juniorchefen var den Gang Moritz Melchiors Søn, Carl H. Melchior, som var gift med Clara Raphael fra London, og som købte Henriksholm ved Vedbæk. Carl H. Melchior døde i 1931, og hans Søn, Grosserer Harald Melchior, fører i

Dag Firmaet, som er et af Københavns ældste Grossererfirmaer.

Den Gang laa Firmaet endnu paa Højbroplads, og endnu lever Mindet om den indtagende unge Vilhelm Meyer, som ved Siden af sin Gerning som ung Commis viede en sød ung Dame i Porcelænsforretningen i Stueetagen sin store Interesse. For at give sine hyppige Besøg i Porcelænsbutikken en gyldig Grund, hvis Porcelænshandleren selv skulde vise sig i Butikken, købte Vilhelm Meyer daglig som det billigste, der fandtes i Butikken — et Æggebæger.

En Dag, da den unge Mand ikke var at finde bag sin Kontorpult, og hans Grandonkel, selveste Onkel Moses, skulde have fat i nogle Papirer, som maatte formodes at være i Vilhelm Meyers Pult, aabnede Onkel Moses — Chefen for det store Handelshus — Pulten og finder i denne, ikke de eftersøgte Papirer, men derimod hele Skuffen fyldt med — Æggebægre.

Fra Højbroplads gik Vejen over Østasiatisk Kompagni til Kompagniets Filial ude i Shanghai, hvor Vilhelm Meyer brouillerede med afdøde Direktør Kinch, den daværende Leder af Filialen, og den unge Mand gik saa over i Russisk-Kinesisk Banks Tjeneste for faa Aar efter selv at etablere sig derude som Firmaet Andersen, Meyer & Co., der gennem talrige Kampe, Nederlag og Sejre endte med at blive det store Verdensfirma, ikke alene i Kraft af sin Chefs Købmandsdygtighed, men ogsaa fordi Vilhelm Meyer altid

bevarede sin Charme og uimodstaaelige Evne til at kunne komme ind der, hvor ingen andre formaede.

Hans Karriere kom til at ligge i det Fremmede, og netop derfor kom han hos sine Forældre og mellem sine mange Søkende til at indtage en særlig Stilling. Han kom hyppigt paa Besøg hjem til Danmark og stod altid regelmæssigt i Forbindelse med Forældrehjemmet og var følgelig den, Fru Thea tilbad, og Louis Meyer omfattede med særlig Faderstolthed.

I 1909, efter sin Mors Død, giftede han sig ude i Shanghai med en Datter af Direktør Aage Bramsen fra København. Den Omstændighed, at Vilhelm Meyers Hustru allerede inden sit Ægteskab stod i nært Venskabsforhold til hele den Meyerske Slægt, bidrog naturligvis ogsaa stærkt til, at Vilhelm Meyers Forhold til hele sin Slægt i Danmark holdt sig usvækket gennem Aarene.

Aarene gik. København og dens Omegn var blevet noget vidt forskelligt fra hine fjerne romantiske Dage, da Louis Meyer i Charabanc, omgivet af sine cyklende Dreng, kørte nedad Strandvejen til Klampenborg hver Morgen. Da Kystbanen aabnede, var dermed hele Kysten fra Klampenborg op til Helsingør kommen København nærmere. Nu kunde Louis Meyer, efter en kort Spadseretur, tage Toget enten i Springforbi eller Skodsborg, og rundt paa Nordsjællands Veje begyndte Bilerne at dukke op.

Louis Meyer og Fru Thea var blevet ældre Folk, og

deres store Børneflokk var fløjet fra Reden. Det store Landsted oppe i Skodsborg med alle Herlighederne, som rummede alle Børnenes smukkeste Minder, forekom efterhaanden deres Forældre for stort. De afhændede det derfor i 1906 og købte i Stedet en Ejendom oppe i Vedbæk paa Søsiden af Strandvejen nord for Havnen, som nu snarete skulde svare til det, de mente at have Brug for.

Fru Thea naaede dog kun at opleve en enkelt god Sommer i de nye Omgivelser. I Januar 1908 blev hun angrebet af et akut Anfald af Lungebetændelse, og efter kun faa Dages Sygdom bukkede hun under.

En sjælden Hustru og en god Mor, et i vide Kredse elsket Menneske gik bort, dybt savnet af alle, dybest af sin Mand. Herman Heilbuth — Familiens trofaste Ven og efter Ernst Meyer vel Louis Meyers mest betroede Medarbejder — har en Gang udtalt, at ved Fru Thea Meyers Død er det den eneste Lejlighed, hvor han nogensinde har set Louis Meyer ude af den Ligevægt, som ellers aldrig forlod ham.

Skodsborg

DE SIDSTE AAR

Paa Baggrund af Fortiden maatte alt det, der skete i de Aar, hvor Louis Meyer kom til at staa som sin Slægts ansete og ærværdige Ældste, for hans egen Bevidsthed synes langt mærkeligere, end det forekom den yngre Generation.

Endnu i vore Dage staar der en egen Duft over de Aar, som begyndte den September Formiddag i 1908, da Efterretningen i et Nu bredte sig fra Københavns Gader og Stræder ud over Landet, at den kort forinden afgaaede Justitsminister, Peter Adler Alberti, havde maattet melde sig som Forbryder paa Domhuset, og som endte den Julidag i 1914, da Krigen brød ud.

Disse Aar var den rene Idyl, Livet fredeligt og roligt. Nationerne var kommet hverandre nærmere. Man rejste uhindret overalt, baade billigt og uden Pas. Unge Købmænd havde allerede mange Aar brugt at faa deres afsluttende Uddannelse paa fremmede Pladser. Regelmæssige Dampskibsruter mellem oversøiske Pladser og europæiske Havne havde knyttet Verdensdelene sammen med Baand, som

syntes ubrydelige, og dog brast det hele, da Krigsfaklen tændtes over Verden.

Aarene efter Fru Theas Død havde — maaske ogsaa i Ly af denne fredelige Atmosfære — formet sig lysere for den aldrende Louis Meyer, end hans Nærmeste vistnok oprindelig havde tænkt sig. Louis Meyer havde faaet Tid til at vise, at han kunde staa ene og endnu finde Livet værd at leve.

Allerede i 1901 var Arnold Abrahamson traadt tilbage som Kompagnon i Beckett & Meyer. Han døde i 1909; men længe forinden havde Louis Meyers Søn Ernst været med i Ledelsen af den store Forretning.

Ernst Meyer fødtes i 1870 og har fra sin tidligste Barn- dom villet være Købmand. Efter at være blevet Student i Udstillingsaaret 1888 kom han en kort Tid paa sin Fars Kontor i Læderstræde og tilbragte derefter de følgende tre Aar i Udlandet, vendte i 1891 tilbage til København for at træde i Beckett & Meyers Tjeneste.

Efter at han havde arbejdet et Aarstid i Kaffeafdelingen, bad Herman Heilbuth Louis Meyer om Lov til at faa den unge Mand over i Gødningsafdelingen, hvor der baade var god Brug for ham, og hvor Heilbuth ogsaa mente, at han kunde lære mere. Ernst Meyer kom derfor ind i Gødnings- afdelingen, og Firmaets daværende Leder af Kaffeafdelingen, den tidligere omtalte Sophus Tachau, skal ved denne Lej- lighed have udtalt:

— »Heilbuth er et godt Fæ, at han søger at faa Ernst over til sig. Han opnaar kun, at der, naar Ernst er kommet ind i det og er blevet noget ældre, siges til ham: Der Mohr hat seine Pflicht getan, der Mohr kann gehen!«

En besynderlig Opfattelse hos en Mand, der havde arbejdet i Firmaet fra dets Start, og som burde have kendt baade Louis Meyer, Herman Heilbuth og Ernst Meyer bedre. Faa Aar senere traadte han selv ud af Firmaet for at gaa sammen med Grosserer Axel Petersen, som drev en betydelig en gros Forretning i Kaffe og Sukker. De dannede Firmaet Axel Petersen & Tachau, det nuværende Aktieselskab Axel Petersen & Fritsche; men Kompagniskabet var ikke af lang Varighed. Det blev opløst, og Tachau forsøgte sig derefter alene, men med pauvert Resultat, og hans sidste Aar var triste.

Ernst Meyer derimod fortsatte i Gødningsafdelingen, til denne i 1897 gik over til »Dansk Svovlsyre & Superfosfatfabrik«, hvorefter han overtog Ledelsen af Melasseafdelingen samtidig med, at han vendte tilbage til Kaffeafdelingen, i hvis Ledelse han efterhaanden blev mere aktiv. I 1906 blev han udadtil officielt Deltager i Firmaet, hvad ganske vist ikke betød nogen større økonomisk Forandring i hans Stilling, idet hans overvejende Indkomst indtjentes som Leder af Melasseafdelingen.

Fra dette Tidspunkt vaagnede hans Interesse for den Side af Forretningslivet, der kan karakteriseres som den

mere teoretiske. I 1907 blev han valgt til Formand for Kolonialgrossistforeningen og i 1908 for Kreditorforeningen af 5. August 1908, og herefter fulgte en Række andre Hverv, blandt hvilke Stillingen som Dommer i Sø- og Handelsretten vel har været den mest udviklende og lærerige for ham.

Denne Side af Ernst Meyers Virksomhed, som laa udenfor hans egentlige Gerning i Beckett & Meyer, kom tidligt til at lægge stort Beslag baade paa hans Tid og Arbejdskraft; men paa dette Punkt var Louis Meyer stadig den, der animerede sin Søn til at gribe til, efterhaanden som Tillidshvervene blev ham tilbudt. Som Far var han stolt over, at der vistes hans Søn Tillid, og som Købmand var han saa klog, at han forstod, at de mange Tillidshverv ogsaa bidrog til at kaste Glans over Firmaet.

Som allerede skildret i de foregaaende Afsnit har vi set, hvad det i Aarenes Løb præsterede, og det efterhaanden gamle Firma udfoldede stadig en vidt spændende og kraftig Virksomhed. En ung Mand, som fik sin Opdragelse paa Beckett & Meyers Kontor, kunde ikke undgaa at lære noget, og Louis Meyer selv kunde simpelthen, som han var indrettet, ikke lade være at interessere sig for sine Folk. Han var maaske endda ikke netop den udprægede Pædagog i saa høj Grad, som han besad den Evne at virke inciterende paa dem, der var i hans Tjeneste. Han elskede at se dem blive til noget i ligesaa høj Grad, som det var ham inderligt imod at skille sig af med nogen, som engang var traadt

i hans Tjeneste, naar denne da ikke etablerede sig og blev selvstændig.

Endnu sidder Carl Emil Larsen som Kasserer efter at have været ikke mindre end tooghalvtredssindstyve Aar paa Beckett & Meyers Kontor, og Firmaets Prokurist Harry v. Essen, har været der seksogfyrretyve Aar, medens Sekretær Frk. Gerda Grønvold og Disponent Richard Gelvan har været der treogtredive og syvogtyve Aar.

Da Krigen 1914—1918 brød ud, bestod Louis Meyers Medarbejderstab af Mænd, som med hele Ungdommens Kraft og Energi var med til at opleve en Udvikling, der for danske Købmænd vel næppe kommer til at gentage sig. For den, der kan huske tilbage, staar Aarene før Fredsbrudet 1914 som en frisk og munter Periode. Paa ganske faa Aar var København blevet en europæisk Storby med sine Teatre, Bildrosker, Kafeer, Restauranter og oplyste, asfalterede Gader. Kom Fremmede til Byen, noterede man med lokalpatriotisk Stolthed de smigrende Udtalelser, som en ikke altfor ubegavet Udlænding altid maa forudsættes at aflevere, naar han bliver godt modtaget — og saa paa een Gang kommer Krigen!

Med ét Slag omkalfatres Tilværelsen, og de, hvem den nye Situation hurtigst influerer paa, maa naturligt blive de Købmænd, hvis Liv og Virksomhed altid har været præget af deres daglige og regelmæssige Kontakt med Verden uden om.

Og Louis Meyer havde hele Livet været Købmand og en for sin Tid usædvanlig dygtig Købmand. Ellers havde han aldrig kunnet hævde sig i hele det Tidsrum, hvor Erhvervslivet var baseret paa den frie Konkurrence, og Prisniveauet i Kraft af denne kunde holdes stabilt. Kostede en Vare mere end skønnedes rimeligt, holdt den Forsigtige sig tilbage, til Prisen før eller senere faldt. Var der Varemangel, maatte Priserne stige. Ingen kunde forhindre det. Alt reguleredes af Tilbud og Efterspørgsel.

Det var den Gang, kort udtrykt, Reglerne for Spillet, det baade interessante og levende Spil, som al Forretning normalt maa være over hele Jorden, og ogsaa den Gang var i København. Her var Pengevæsenet i Hænderne paa de store Hovedstadsbanker og nogle faa private Bankiers forretninger. Frihavnens Betydning var netop begyndt at gaa op for Handelsstanden. Det Forenede Dampskibs-Selskab dirigerede i det væsentlige Trafiken paa Udlandet; men trods dette var Landets Afsætningsmarkeder begrænsede. Sammenlignet med det Liv, der den Gang rørte sig i London, Hamborg, Rotterdam eller Antwerpen, var Forholdene her endnu langt mindre; men med ét Slag ændredes dette totalt.

Efter en maanedlang, uhyggelig Lammelse ved Krigens Udbrud følte paa hvert Kontor i København og paa samme Tid en voldsom Efterspørgsel efter Varer, Varer af enhver Kategori, som à tout prix skulde skaffes frem i en Haandevending.

De, der som Sælgere altid før havde arbejdet for at komme af med deres Varer, gjorde nu alle Anstrengelser for at skaffe Varer frem. Rollerne var paa een Gang ombyttede, og Dansen begyndt. Priserne steg, og Importørerne mødte stadig stigende Vanskeligheder i deres Arbejde.

Den telefoniske Forbindelse sydpaa, som før Fredsbrudet havde været det hyppigt anvendte Meddelelsesmiddel, var som Følge af Krigsudbrudet naturligvis sat ud af Kraft, ligesom det ogsaa var forbudt at benytte Kode til telegrafisk Korrespondance. Normale Forretningstelegrammer ligesom Brevpost kom kun frem med store Forsinkelser efter at have passeret den Censur, som de Krigsførende straks etablerede.

Alle Kreditforhold mellem selv tidligere intime Forretningsforbindelser i Udlandet blev tilbagekaldt. Ingen udenlandsk Eksportør indladede, uden paa Forhaand fra en Bank paa Afladningsstedet at have modtaget Underretning om, at der hos denne laa fuld Dækning til Afhentning mod Indlevering af Papirer over det Parti Varer, som rigtigt var indladet i den Damper, som skulde føre Partiet til dansk Havn.

Man var ogsaa straks blevet klar over, at Havene ikke længere bød neutrale Dampere sædvanlig Sikkerhed. Man maatte derfor før Afgang forsikre hvert Vareparti mod Krigsfare, et hidtil ganske ukendt Begreb, og endelig kom efter faa Maaneders Forløb, men i stadig stigende Omfang, det politiske Moment ind i international Handel.

England og de med England allierede Magter blokerede

al Varetilførsel til Centralmagterne. De forbød ikke alene enhver Udførsel fra deres eget Land, men de hindrede ogsaa mere og mere den Strøm af Varer, som over neutrale Lande afskibedes fra oversøiske Pladser, hvad der gav Anledning til utallige Protester og Paaberaabelser af tidligere internationale Bestemmelser og Love, som Forholdene nu satte ud af Kraft, fordi England med sin Flaade havde Midlet, der var stærkere end enhver Lov.

Men det tog Tid, inden Blokaden virkede efter sin Hensigt. Der blev kæmpet og stridt, inden Blokaden var en Kendsgerning.

Her i Landet blev det Grosserer-Societetets Komité og det nyetablerede Industriraad, som overfor den engelske Regering maatte forpligte deres Medlemmer til ikke at vidersælge de af dem købte Varer til Lande i Krig med England eller dette Lands Allierede. Garantien blev gjort effektiv ved, at de enkelte Medlemmer med deres Underskrift forpligtede sig overfor enten Grosserer-Societetets Komité eller Industriraadet til ikke at handle i Modstrid med disse Institutioners Garantier til den engelske Regering. I modsat Fald var man hjemfalden til en betydelig Bøde.

Arrangementet var til at begynde med sluttet mellem den engelske Regering og de to nævnte Institutioner og i Henhold til Danmarks neutrale Stilling den danske Regering uvedkommende. For mindre befæstede Sjæle laa i denne Omstændighed en Fristelse til at negligere Forpligtelsen

eller blive det, man den Gang kaldte »Klausulæder«. I Krigens første Periode blev man ikke straffet af de offentlige Myndigheder for Klausulbrud. Man ordnede Sagen med en ganske vist stor Bøde, hvis man ikke holdt sig sin Forpligtelse efterrettelig, og da Avancerne, efterhaanden som Risikoen øgedes, steg tilsvarende, fandtes der dem, der forbrød sig, ogsaa fordi den vanærende Frihedsstraf ikke var Skræmmebilledet.

Først da Regeringen hen i 1917 blev tvunget til at vedtage en Lov, hvorved Klausulbrud blev gjort til en Forbrydelse, som ud over Bøde ogsaa kostede Frihedsberøvelse, blev der sat en Stopper for denne Trafik, som ellers truede med at medføre, at de Tilførsler, som var nødvendige for Landet, var blevet standsede.

For en hæderlig Købmand var der kun den Vej at gaa at holde, hvad han med sin Underskrift havde forpligtet sig til, uanset det ærgerlige i at være tvunget til at indgaa paa en Forpligtelse, som afskar fra at tage den enorme For tjeneste, og en Købmand af den gamle Skole, hvis Børnelærdom det havde været, at en Vare er det værd, som der kan faaes for den i det aabne Marked, maatte føle sine Begreber om Ret og Uret krænkede, efterhaanden som Bevægelsesfriheden og Retten til at operere frit blev indskrænket, idet man oversaa det vigtige Moment i Sagen, at Markedet netop ikke længere var frit, og Forudsætningen for Doktrinen dermed var bristet.

Louis Meyer kan næppe have undgaaet efterhaanden at føle sine Købmandsbegreber krænkede; men Respekten for loyalt at opfylde det, han havde sat sit Firmas Navn under, var paa den anden Side saa indgroet i ham, at han selvfølgelig altid undgik alle farlige Skær og holdt Hovedet klart i hele denne Periode, hvor Eventyret var kommen til Danmark, og hvor København var blevet Centrum for Verdenshandelen.

Midt i denne mærkelige Tid var det, at Louis Meyer en af de første Dage i 1915 modtog et Telegram fra sin Søn Vilhelm ude i Shanghai. Vilhelm stod sammen med sin Hustru i Begreb med at foretage en Rejse til Amerika. Der var gaaet syv Aar, siden Louis Meyer sidst havde set Vilhelm, og Længselen blev paa een Gang saa stærk hos Louis Meyer, som den Gang var tooghalfvfjersindstyre Aar, at han, uagtet Verden stod i Brand, og Forretningen havde lagt stærkt Beslag paa ham, dog bestemte sig til at ville rejse til New-York og møde sin Søn et eller andet Sted i det store Amerika.

Øjeblikkelig telegraferede han ud til Shanghai for mulig at faa Rede paa, naar Vilhelm kunde ventes at være i San Francisco, og ligesaa hurtigt underrettede han sine med et mildt Udtryk bestyrkede herboende Børn, at nu rejste han.

Paa deres indtrængende Forestillinger om ikke at rejse alene, udslyngede han omgaaende den for ham betegnende Bemærkning:

— »Er jeg maaske ikke gammel nok til det?«

Det lykkedes dem dog at faa ham til at tage sin Datter, Fru Olga Hvidt, med paa Turen som Chaperone for sin ungdommelige og muntre Far, og allerede den 25. April gik han og Fru Hvidt ombord i Skandinavien=America Liniens den Gang komfortable Damper »Hellig Olav«.

Skandinavien=America Linien var en Afdeling af Det Forenede Dampskibs=Selskab, som særlig opretholdt Forbindelsen med Amerika, oven i Købet en ugentlig Forbindelse med New=York. Ruten gik fra København via Kristiania, det nuværende Oslo, og Christianssand til New York og anløb de samme Havne paa Tilbagevejen. Selvom Ruten den Gang ansaas for ret farefri, rasede Verdenskrigen vildt nok og ikke mindst paa Atlanterhavet. Ingen kunde derfor forudse, hvad der kunde ske; men koste, hvad det koste vilde, Louis Meyer vilde til Amerika.

En munter dansk Købmand gik ombord, omgivet af hele sin store Familie, som mødte op for at tage Afsked. Endog den her i København værende amerikanske Gesandt, Mr. Maurice Egan, som med fuld Ret var meget afholdt i Danmark, kom ned paa Damperen for at tage Afsked med Louis Meyer og ønske ham Velkommen i Amerika. Før Damperen kastede los, var Louis Meyer blevet alle Passagerernes Ven. Han nød alle de nye Indtryk med friskt og opladt Sind. Ikke alene naaede han New=York, men han rejste tværs over hele Amerika helt ud til San Francisco,

hvor der netop paa det Tidspunkt var en stor Udstilling. Han havde aldrig før været i Amerika, har heller næppe været særlig kyndig i at forstaa den særlige amerikanske Dialekt, og dog var denne Amerikarejse for ham en eneste stor Oplevelse, ligesaavel som Gensynet med Vilhelm og hans Hustru, som han traf i New-York.

Hele Turen og hans Glæde over alt det mærkelige, han oplevede, har han skildret i en Bog, som han bagefter udsendte i en ualmindelig smuk Udstyrelse. Den blev til paa Atlanterhavets Bølger og i Waggonerne, medens Hjulene rullede af Sted paa Amerikas Jernbaneskiner. Daglig og ustandselig har han fæstnet sine Indtryk paa Papiret, og den, der i Dag faar denne Bog i Hænde, ser mellem Linjerne først og fremmest Louis Meyer selv, egentlig ikke Manden, der har villet skildre Amerika, men derimod den joviale Louis Meyer, som fordringsløst og morsomt har villet fortælle sine Børn og Børnebørn om alle mulige Oplevelser ovre i det fjerne Land.

Han, der gennem et langt Liv er gaaet op i sit store Arbejde og som faa været lykkelig i Arbejdet, har for første Gang spændt rigtig fra og har taget Ferie. Som han er indrettet, kan han ikke sidde uvirksom hen, hverken paa den store Damper eller paa noget Jernbanetog. Han maa være i Aktivitet, tale med alle, Passagerer og Besætning, høj og lav, og intet Øjeblik synes Iagttagelsesevnen at have glippet. Han forekommer aldrig videre imponeret, men er

stadig snarere den sindsligevægtige, maaske let sarkastiske Turist. Ved Gensynet med Vilhelm følger vi ham som den lykkelige Far, der stolt omfavner sin Dreng, som har fulgt Traditionen og er blevet den store Købmand i det Fremmede.

Og Mennesket Louis Meyer kan more sig som Barnet over Livet, der pulserer om ham, det mærkelige, fremmedartede Amerika med sine Lysreklamer, Skyskrabere, infernalske Gadelarm. Midt i hele det fantastiske Virvar kan han aldrig lade være at notere, hvad hver lille Ting, hvert Maaltid, hvad alt koster i Dollars, og ligesaa hurtigt omsætter han det i Kroner og Øre, medens han komisk forfærdet ryster paa sit hvide Hoved.

Typisk for ham er Afskedsmiddagen, den sidste Aften i New-York, hvor hans Datter Fru Hvidt, Vilhelm Meyer med Frue, David Dessau og dennes Frue, en Datter af Arnold Abrahamson, og endelig en af Vilhelms kinesiske Forretningsforbindelser, er hans Gæster.

David Dessau er tidligere omtalt. Han var en Broder til Hartvig, havde selv i sin Ungdom en Overgang været paa Beckett & Meyers Kontor, men var gaet i Moses & Søn G. Melchiors Tjeneste, kom til Vestindien og grundede derfra som en Aflægger af Hovedhuset i København Firmaet Melchior, Armstrong & Dessau i New-York, som, da Krigen begyndte i 1914, utvivlsomt var det i Danmark bedst kendte Kommisionshus i New-York, og som saadant under de vanskelige Forhold havde en overordentlig stor Betydning.

Paa det store Broadway Hotel sidder dette lille, paa sin Vis, mærkelige Selskab og spiser Middag. Menuen opgives som Bouillon, Hummer i Mayonaise, smaa Boeuf'er i Champignons, Is og Jordbær, Kaffe, og i Anledning af den forestaaende Afsked halvanden Flaske Champagne.

Her skriver Louis Meyer ordret:

— »Hvad Middagen koster, husker jeg ikke; men glemme det gør jeg aldrig!«

Ved Midsommertid 1915 er han atter hjemme i København. Hans Ferie er endt, atter sidder han paa det store Kontor, begravet i Arbejde.

Verden er af Lave. Krigen raser fortsat udenfor vore Grænser, vildere og vildere. Mens Blokaden om Tyskland ubarmhjertigt strammes, føres vore Fornødenheder hjem til stadig stigende Priser og Fragter.

I Februar 1917 erklærer Tyskland den uindskrænkede Undervandskrig, hvilket resulterer i, at Amerika træder ind paa de Allieredes Side som krigsførende og nu bliver Tysklands farligste og maaske mest bitre Modstander.

Med ét Slag er der sat en Stopper for Danmarks internationale Handel; men med de enorme Summer, som Landet havde indtjent i Forbindelse med de Kapitaler, som bliver ledige, efterhaanden som Beholdningerne forbruges og realiseres, vokser Bankbeholdningerne til det abnorme. Man oplevede i denne Periode at se Bankdirektører, der ikke anede, hvad de skulde bruge de mange ledige og gode

Penge til, gode, fordi de endnu hvilede paa Guldets. — Den danske Krone stod højt paa Valutamarkedet. Baade fra engelsk og tysk Side var der stigende Efterspørgsel efter vore Landbrugsprodukter, som opnaaede Topnoteringer, og vi selv kunde ikke købe *det* hjem, vi kunde sælge.

Selvom man ogsaa før i Tiden havde spekuleret, havde dette ikke foraarsaget større Ulykker; men da de ledige Penge eller Kapitalens Bolignød blev en Kendsgerning, afløstes den tidligere Perodes samfundsgavnligte Initiativ af det vilde Letsind.

Man animerede den store Befolkning til at spekulere, gav Kredit til alle og ofte til Folk, der ganske manglede Erfaring, blot for at faa dem til at spekulere. Medens Børspekulationen tidligere havde holdt sig indenfor visse Grænser, blev det nu et farligt Spil, som for mange — baade erfarne og uerfarne — skulde vise sig at blive skæbnesvangert, og for hele Samfundet en uoverskuelig Ulykke.

Under denne sørgelige Udvikling udvidedes som en simpel Følge heraf ogsaa Kløfterne indenfor Samfundet mellem de altfor mange, der saa uventet var blevet velhavende, og de store arbejdende Masser, hvis Lønninger paa langt nær havde fulgt Trit med den Dyrtid, som nu hærgede Landet. Regeringen maatte derfor træffe drastiske Forholdsregler for at dæmme op mod Prisstigninger, Forholdsregler, der først og fremmest maatte kolliderede med Handelsstandens Interesser og hævdvundne Begreber. Man forbød at tage

Konjunkturavancer og at drive Kædehandel, og maatte naturligvis haandhæve disse Bestemmelser med lige saa stor Streghed som Klausulbestemmelserne.

De to Krigsaar 1917 og 1918 staar derfor i Erindringen som en Tid, hvor Spillegalskab og Dyretid rasede, og hvor Købmanden maatte sidde stille og vente med Hænderne i Skødet.

Da Vaabenstilstanden indtraadte i November 1918, drog alle et Lettelsessuk. Man var ivrig efter paa ny at tage fat og øjnede nye Markeder og Muligheder overalt, fordi Lagrene var aldeles udtømte.

Men det viste sig snart at være et Fata Morgana. Amerika kastede sine ophobede Beholdninger ind over det varefattige Europa i et Omfang, som ingen kunde forestille sig, og Europa betalte med sine sidste Resourcer, hvilket man kunde aflæse paa Valutamarkedet, hvor den danske Krone i Forholdet til Dollar'en nu faldt stærkt.

Valutaproblemet, som i tidligere Tider kun havde haft Interesse for Bankverdenen, var allerede i Krigsaarene begyndt at beskæftige mange. I og for sig var der intet mærkeligt i, at de Landes Møntforhold maatte forværres, som i Kraft af deres isolerede Stilling og Krigen havde faaet deres Udenrigshandel ødelagt, og man havde derfor til at begynde med med Sindsro set baade den russiske Guldrubel og den tyske Reichsmark blive noteret til langsomt vigende Kurser; men man havde troet, at disse Forhold

hurtigt vilde trække sig i Lave efter Krigen, og man stolede ubetinget baade paa Ruslands store naturlige Rigdomme ligesom paa den en Gang saa berømte sunde tyske Soliditet.

Det var derfor langt fra noget Særsyn, at danske Kapitalister og Spekulanter i Aarene under Krigen og ogsaa efter Krigen købte baade Reichsmark og Rubler i Tillid til, at de en Gang vilde stige og give dem store Avancer. Endnu efter Revolutionen i Rusland 1917 bevarede mange deres Tro, ligesom mange efter Sammenbrudet i Tyskland 1918 og 1919 heller ikke vilde slippe Troen paa Reichsmarken.

Da saa det store Prisfald kom i Efteraaret 1920, havde der samlet sig saa mange Faktorer, at den store Erhvervs-krise, som hærgede Danmark de følgende 10 Aar, maatte blive den skæbnesvangre Følge.

Saa vel for Beckett & Meyer som for alle andre var dette en meget mørk og alvorsfuld Tid; men Beckett & Meyer kom igennem, takket være Ledelsens store Tilpasningsevne og Evne til at tage de Tab, som var uundgaaelige. Louis Meyer var nu en Mand, der var blevet gammel af Aar. Han nærmede sig de firsindstyve Aar; men hans aandelige Kraft var betydelig, og i hele denne Tid, hvor der blev trukket store Veksler baade paa Nerver og Humør, viste han sig maaske mere end nogensinde før som den fremragende Købmand.

Forholdene udviklede sig dagligt til det værre og naaede i Augustdagene 1922 et saa kritisk Punkt, at Nationalbankens

daværende Direktør, Dr. jur. Carl Ussing opfordrede Ernst Meyer, som paa det Tidspunkt var Medlem af Nationalbankens Repræsentantskab, til at tage Stillingen som Landmandsbankens handelskyndige Direktør, fordi Landmandsbanken var kommen i Vanskeligheder.

Louis Meyer

Det var med største Betænkelighed, at Ernst Meyer gik ind til denne Stilling, og kun fordi hans Far, Herman Heilbuth og hans nære Venner, Benny Dessau og Georg Bendix, bad ham gøre dette Forsøg af rent samfundsnyttige Grunde.

Saa svært det vel var for Louis Meyer at maatte undvære sin Søn i Forretningen, og ogsaa for denne at prøve

paa at skulle løse en Opgave, som i sig selv ogsaa viste sig uløselig og derfor kun kunde bringe ham Utak, paa tog Ernst Meyer sig Hvervet, som dog kun varede et halvt Aar.

Fra dette Tidspunkt har Harry von Essen i stadig højere Grad overtaget Ernst Meyers Arbejde i det gamle Firma. Ernst Meyer har fortsat sin Løbebane som Indehaver

af en Række Tillids- og Bestyrelshverv. For den store Offentlighed er han mest kendt som Formand for Gros-serer-Societetet, et Hverv, han beklædte fra 1922 til Marts 1933.

Men i Kvæsthusgade saavel i Hjemmet som paa det store Kontor og ude i Vedbæk om Sommeren gik som det naturlige Midtpunkt i den store Familiekreds Louis Meyer. Med Interesse fulgte han til mindste Enkelthed med i alle sine Børns Anliggender, og trods sin høje Alder elskede han at se Mennesker om sig. Baade Børnene og Børne-børnene mødte med deres Venner, om Vinteren i Kvæsthusgade og om Sommeren i Vedbæk — og om Aftenen skulde Louis Meyer næsten altid have sin L'hombre eller Bridge.

Et typisk Træk for Louis Meyer var — lige til hans høje Alderdom — hans Glæde ved at give og glæde andre. Baade i Kvæsthusgade og i Villaen i Vedbæk havde han et Skab med Porcelain fra den Kgl. Porcelainsfabrik og Bing & Grøndahl, Bronzer og Kniplinger, og i sin Tegnebog havde han altid Gavekort til Magasin du Nord eller Illum.

Hørte han, at en af hans Børns eller Børnebørns Venner lige havde haft Fødselsdag, Kobberbryllup eller lignende, saa overraskede han dem ved deres første Besøg i Hjemmet med en Gave fra Skabet eller Tegnebogen, til stor Glæde for vedkommende, men til lige saa stor Glæde for ham selv.

Efterhaanden svækkedes Syn og Hørelse, og Gangen blev besværlig; men Aandskraften og Interessen for Dagens Begivenheder holdt sig usvækket til hans sidste Aandedrag.

Uden nogen egentlig Sygdom mødte han Døden den 12. September 1929 ude paa sin Ejendom i Vedbæk. Et lykkeligt og harmonisk Menneske sov sin sidste Søvn.

Et typisk Købmandsliv havde fundet sin Afslutning. En Epoke i dansk Erhvervsliv er hermed ført til Ende.

Vedbæk

Alfred Jacob Meyer
f. 9/11 1806. d. 6/2 1880
g. m.
Sophie Melchior
f. 8/7 1809. d. 11/3 1883

Sally Friedlænder
f. 10/10 1808. d. 15/10 1869
g. m.
Betzy Bloch
f. 19/3 1817. d. 16/3 1852

Louis Meyer
f. 6/3 1843. d. 12/6 1929

Thea Marie Johanne Friedlænder
f. 7/11 1845. d. 21/1 1908

Albert Jacob Meyer
f. 4/6 1868. d. 3/12 1932
g. m.
Ellen Esther Salomonsen
f. 28/5 1871. d. 3/7 1928

Viggo Meyer
f. 7/5 1869. d. 4/3 1940
g. m.
Esther Salomonsen
f. 21/7 1871. d. 21/7 1934

Anna Meyer
f. 11/7 1870. d. 6/2 1919
g. m.
Hartvig Salomon Dessau
f. 10/5 1854. d. 22/4 1920

Ernst Sally Meyer
f. 11/7 1870
g. m.
Johanne Tryde
f. 19/1 1875. d. 25/5 1941

Emma Meyer
f. 25/6 1872
g. m.
Christian Vilhelm Julius Gericke
f. 30/11 1860. d. 11/6 1928

Holger Anton Meyer
f. 30/7 1873
g. m.
Gudrun Christofa Franck
f. 2/3 1884

Otto Meyer
f. 14/8 1874
g. m.
Alice Hertz
f. 14/10 1880

Rigmor Louise Meyer
f. 19/11 1891
g. m.
1) Hugo Sally Trier
f. 12/12 1886
Ægteskabet opløst.
2) Ernst Hart Warburg
f. 20/3 1896

Ausa Meyer
f. 8/8 1894. d. 13/11 1899
Karen Emilie Meyer
f. 12/9 1896
g. m.
Sven Hoffgaard
f. 8/9 1895

Louis Meyer
f. 21/10 1898
g. m.
1) Karen Hoffgaard
f. 1/5 1898. d. 29/3 1939
2) Annia Nielsen
f. 11/3 1915

Allan Meyer
f. 25/11 1900

John Meyer
f. 8/8 1903
g. m.

Else Elisabeth Wedderkopp
f. 13/11 1905. d. 6/8 1936
Ægteskabet opløst.

Aage Louis Dessau
f. 25/5 1889
g. m.
Anna Drechsel
f. 5/12 1899

Else Dessau
f. 14/12 1890
g. m.
Frans Djörup
f. 16/1 1891

Clara Dessau
f. 25/9 1892

Gudrun Meyer
f. 28/3 1898

Knud Meyer
f. 3/3 1901
g. m.
Sonja Emmy Carstensen
f. 7/11 1898

Ebba Gericke
f. 20/5 1903
g. m.
Kai Viggo Albert Scheel-Jensen
f. 17/8 1900. d. 21/6 1935
Ægteskabet opløst.

Caj Gericke
f. 12/11 1905
g. m.
Inger Fraenkel
f. 20/5 1912

Erik Emil Meyer
f. 5/2 1909
g. m.
1) Marie Medora Krum
f. 24/9 1911
Ægteskabet opløst.
2) Birte Lenno
f. 12/6 1913

Arne Meyer
f. 9/11 1910

Sven Meyer
f. 11/6 1913
g. m.
Corrie (Cornelia) Kattenburg
f. 9/8 1910

Helge Holger Meyer
f. 2/6 1919

Elin Meyer
f. 4/4 1901
g. m.
Erik Otto Meyer
f. 20/10 1902

Ulla Meyer
f. 21/4 1902
g. m.
Einer Ulrich
f. 9/5 1896

Ruth Trier
f. 5/2 1910

Lillian Hoffgaard
f. 3/12 1920
Kate Hoffgaard
f. 20/10 1928

Louis Meyer
f. 4/2 1926
Jørgen Meyer
f. 29/3 1939

Jan Hartvig Dessau
f. 14/4 1922
Annette Dessau
f. 9/12 1923
Sonia Dessau
f. 15/3 1925

Niels Djörup
f. 11/10 1919
Anna Djörup
f. 18/6 1923

Niels Ivan Meyer
f. 9/8 1930
Hanne Meyer
f. 18/6 1932
Olaf Meyer
f. 29/11 1935
Henriette Meyer
f. 24/11 1938

Nina Gericke
f. 12/10 1930

Kirsten Meyer
f. 27/8 1934
Flemming Meyer
f. 20/10 1938

Peter Meyer
f. 14/2 1939
Olaf Meyer
f. 10/12 1940

Steen Otto Meyer
f. 30/4 1942

Torben Ulrich
f. 4/10 1928
Jørgen Ulrich
f. 21/8 1935

Albert Jacob Meyer
f. 4/6 1868. d. 3/12 1932
g. m.
Ellen Esther Salomonsen
f. 28/5 1871. d. 3/7 1928

Viggo Meyer
f. 7/5 1869. d. 4/3 1940
g. m.
Esther Salomonsen
f. 21/7 1871. d. 21/7 1934

Anna Meyer
f. 11/7 1870. d. 6/2 1919
g. m.
Hartvig Salomon Dessau
f. 10/5 1854. d. 22/4 1920

Ernst Sally Meyer
f. 11/7 1870
g. m.
Johanne Tryde
f. 19/1 1875. d. 25/5 1941

Rigmor Louise Meyer
f. 19/11 1891
g. m.
1) Hugo Sally Trier
f. 12/12 1886
Ægteskabet opløst.
2) Ernst Hart Warburg
f. 20/3 1896

Ausa Meyer
f. 8/8 1894. d. 13/11 1899
Karen Emilie Meyer
f. 12/9 1896
g. m.
Sven Hoffgaard
f. 8/9 1895

Louis Meyer
f. 21/10 1898
g. m.
1) Karen Hoffgaard
f. 1/5 1898. d. 29/3 1939
2) Annia Nielsen
f. 11/3 1915

Allan Meyer
f. 25/11 1900

John Meyer
f. 8/8 1903
g. m.

Else Elisabeth Wedderkopp
f. 13/11 1905. d. 6/8 1936
Ægteskabet opløst.

Aage Louis Dessau
f. 25/5 1889
g. m.
Anna Drechsel
f. 5/12 1899

Else Dessau
f. 14/12 1890
g. m.
Frans Djörup
f. 16/1 1891

Clara Dessau
f. 25/9 1892

Gudrun Meyer
f. 28/3 1898

Knud Meyer
f. 3/3 1901
g. m.
Sonja Emmy Carstensen
f. 7/11 1898

Ebba Gericke
f. 20/5 1903
g. m.

Ruth Trier
f. 5/2 1910

Lillian Hoffgaard
f. 3/12 1920
Kate Hoffgaard
f. 20/10 1928

Louis Meyer
f. 4/2 1926
Jørgen Meyer
f. 29/3 1939

Jan Hartvig Dessau
f. 14/4 1922
Annette Dessau
f. 9/12 1923
Sonia Dessau
f. 15/3 1925

Niels Djörup
f. 11/10 1919
Anna Djörup
f. 18/6 1923

Niels Ivan Meyer
f. 9/8 1930
Hanne Meyer
f. 18/6 1932
Olaf Meyer
f. 29/11 1935
Henriette Meyer
f. 24/11 1938

Nina Gericke

